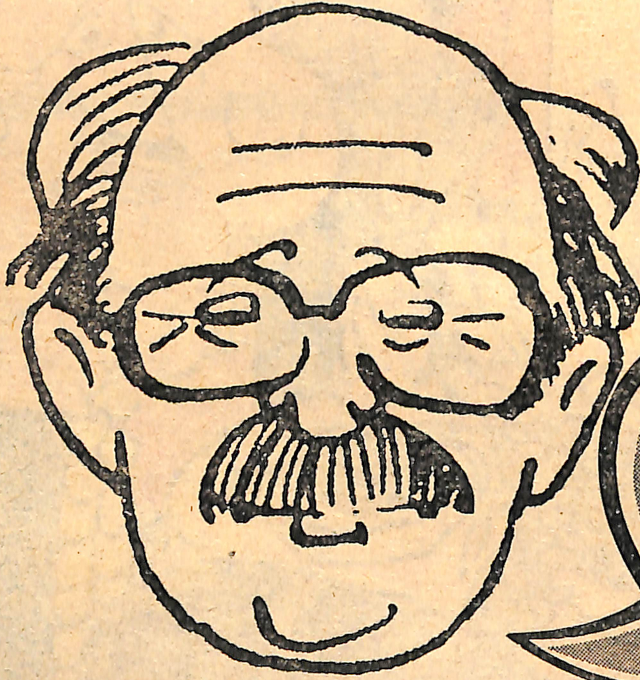
Akbaba

İFTAR !

"EMEKLİLERE
İKRAMİYELERİ
KADAR
EV KREDİSİ"

TÜRKİYE
EMLAK
KREDİ
BANKASI

..şükürler
olsun!

Ak—182

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 35 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 24 Ağustos 1977 — Fiatı 250 Kuruş

Rahmetle analım anmasına da...

ÇALKANTILAR içinde olan bir toplumun en belirgin özelliklerinden biri, sık sık kalabalık grupların bir araya gelmesi olmalı. İnsan kümeleri türlü amaçlarla toplanır. Temel sorunlarını çözümlemiş ülkelerde bu amaç bir konseri, bir oyunu izlemek, ya da ne bilelim, fok balıklarına yapılan kötü davranışları kınamak olabilir.

Bizimki gibi nereye gittiği pek belli olmayan ülkelerde ise kalabalıkların amacı değişiktir genellikle. Gösteri yürüyüşleri, ekmek kuyrukları, grev eğlentileri, gecekondu yıkımı, temel atma törenleri, seçim nutukları, protesto mitingleri, sayın sayabildiğinizce...

Son zamanlarda bunlara bir de cenaze törenleri eklendi.

İnsanlar, bildiğiniz gibi, doğar, yaşar ve ölürler. Geride kalanların ölene saygılarını göstermek için toplanıp bir tören yapmaları kadar olağan çok az şey bulunabilir.

Sözünü ettiğimiz cenaze törenleri sıradan cenaez törenleri değil. Sözünü edeceğimiz ölümler de sıradan ölümler değil.

Ölüm, genellikle pek sevimli olmayan, bu yüzden de yazarların ve konuşurların özenle uzak durmaya çalıştıkları bir konudur. Ölüm, ardında gizli bilinmeyenlerle ve kaçınılmazlığıyla dikilir insanın yolunda. Ürkütücülüğü biraz da kaçınılmaz oluşundandır.

Kimi ölümler kaçınılmaz değildir. Kimi ölümler kaderin değil, insan budalalığının sonucudur.

Bu nitelemeye uyan iki tür ölüm, uzunca bir süredir kasıp kavuruyor toplumumuzu. Günlük ortalaması yirminin üzerinde olan trafik ölümleri ve bunların hızına yetişmeye çalışırcasına çoğalan anarşi ölümleri.

Trafik ölümleri, ülkemizdeki düzensizliğin en belirgin göstergelerinden biri. Uzun süredir konuşulup tartışılmasına karşın trafik konusunda henüz hiçbir olumlu adım atılamamış olması ise, toplumumuzdaki tembelliğin ve tutucu güçlerin iyi bir belirtisi.

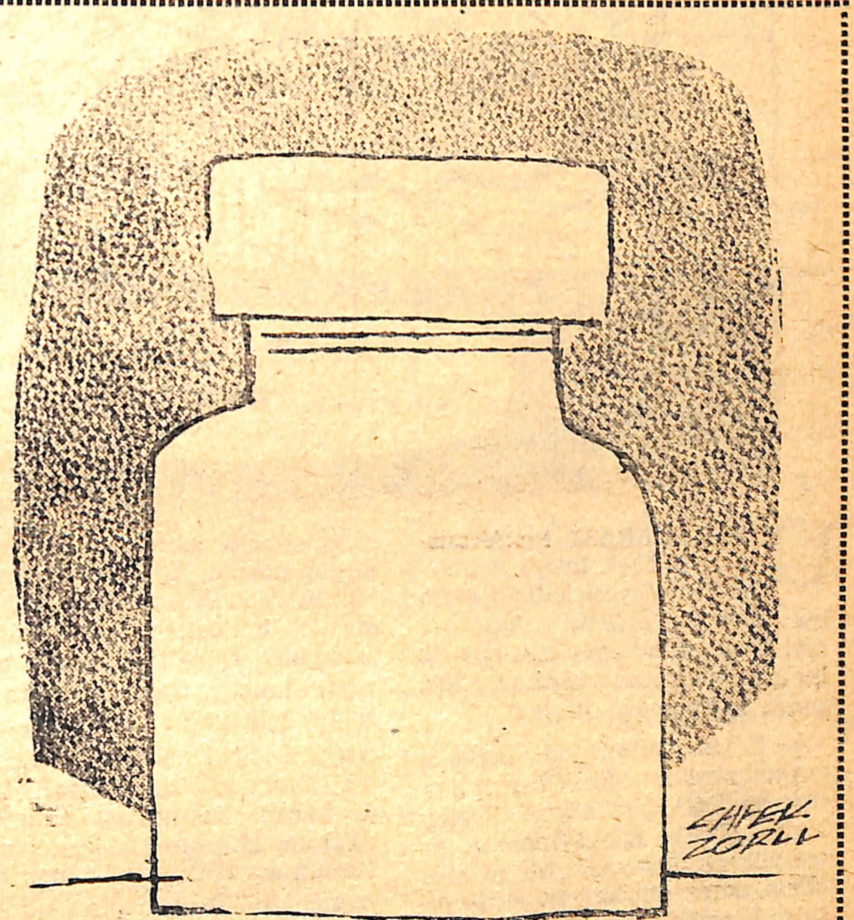
Anarşi ölümlerine bu adı kim koydu, bilmiyoruz. Ama daha uygun bir isim bulmak kolay değil. Anarşi; kuralsızlık, kargaşa demek. Bu yönden anarşi ölümleri trafik ölümlerinden pek farklı değil. Ve aylardır her gün en az bir kişi «anarşi eceli»ne yakalanıyor. İşçiler, öğrenciler ve «oradan geçmekte olan» vatandaşlar.

Hemen hemen her gün bir sağcıların bir de solcuların düzenlediği cenaze töreni yer alıyor. Bu tür ölümler başladığında, ölenlerin isimlerini akılda tutabilmek olanağı vardı az çok. Şimdi sayılarını bilebilmek dahi olanaksız. Anarşi eceliyle ölenlere şehit denebilir mi? Şehitlik böylesine ucuz ve kolay bulunur bir mertebe mi? Anarşi ölümü enflasyonu var düpedüz. Ölenlerin isimlerini unutulmaz yapmaya kalksanız, değil şehir hattı vapurları, belediye otobüsleri ve dolmuşlar bile yetişmeyecek.

Trafik ölümleri de, anarşi ölümleri de, budalalık ölümleridir. Ne var ki, her zaman ölenlerin kendi budalalıkları söz konusu değildir. Budalalık, kırk milyon insanın omuzlarına dağılmaktadır. Çoğunlukla insanların yetkileriyle orantılı bir biçimde.

Nüfus kontrolu üzerine yapılabilecek ucuz şakalar bir yana, kargaşa ölümleri, üstünde kafa yorulursa yine de olumlu sonuçlara varılmasında yardımcı olabilir.

Sobanın sıcak olup olmadığını anlamanın en iyi yolu avucunuzu yapıştırmak değildir kuşkusuz. Ama üzerinize devirmenizi önleyecekse, bu bile bir şeydir.

— Makarios'un kalbi kavanoza kondu. —

Sekiz Çadır Kabilesi

muZaffer İZGÜ

ULUSLARARASI konferansta sıra Türk üyeye gelmişti. Türk üyesi, elinde kalın bir dosyayla kürsüye çıktı, görevli mikrofonu ayarladı. Üye de iki kez öksürerek sesini ayarladı, sonra konuşmağa başladı.

— Sayın üyeler, dedi, hepinizi saygıyla selamlarım. (Yarım bardak su içti) Çok sayın üyeler bizim ülkede hangi memur, ister yüksek düzeydeki bir memur olsun, ister alt kademelerde çalışan bir memura olsun, tüm memurların sarı zarfa karşı alerjisi vardır efendim. Hangi memur sarı zarfı odacının elinde görürse hemen hastalanır. Çünkü bizde sarı zarf, çok tehlikelidir sayın üyeler. Sarı zarf demek, görevden alınmak, kış kıyamett herhangibir ile sürgün demektir. Onun için sarı zarfı odacının elinde gören bir memur, hele hele odacının elinde bir de memurun imzalaması için zimmet defteri bulunuyorsa, o memur, hemen şapkasını ve de paltosunu giymeden kaçmağa başlar.

Konferans gereği, konuşmacının hemen yanındaki başka bir kürsüde oturmakta olan, sorucu, sordu:

— Sayın Türk üyesi, nereye kaçar?

— Efendim, hastaneye kaçar. Bu durumda görevli olduğu daireden kendisine hasta kâğıdı verilmeyeceğine göre, memur acilen hasta olmuş ve hastaneye koşmuş gelmiş memur pozuna girmek zorundadır. Ama önemli olan odacıya yakalanmadan hastaneye varmaktır. İşte bu bakımdan bizde memurların tümü iyi koşucudurlar efendim. Memur dairenin merdivenlerini dörder dörder atlarken, ardından koşan odacı da üstünün gözüne girmek için altışar altışar atlar, ama bir elinde zarf, bir elinde zimmet defteri olduğu için, ya bir ara defteri düşürür, ya da sarı zarfı. İşte bundan yararlanan memur, artık sokağa çıkmıştır. Memurlardan bazıları, ayakkabılarını da ellerine alarak koşmağa başlarlar. Odacı Hıdır, canını dişine takmıştır. Çünkü üstünden buyruğu almıştır. Şayet memura bu zarfın içindekini (tebellüğ) ettiremezse haşlanacağını biliyordur. Onun için hem koşar, hem de kaçan memurun ardından (Yapma Hüsamettin bey, çocuklarıma acı Hüsamettin bey) diye bağırır. Bu sözü duyan vatandaşlar, yine bir memurun sürüldüğünü anlayarak, odacının önüne mahsustan çıkıp, ona şaşırtmaca verirler. Önden kaçan kıravatlı bir adam, onun ardından eli sarı zarflı bir de küçük kara defterli koşan kişiyi gören tüm vatandaşlar (Aha, gene bir tebellüğ yarışı var) diye birbirlerine söylerler.

Ve bir yığın işsiz güçsüz vatandaş, ki bizim ülkede işsiz güçsüz sayısı çoktur, işte bunlar memurlar odacının ardına düşerler.

Sorucu sordu:

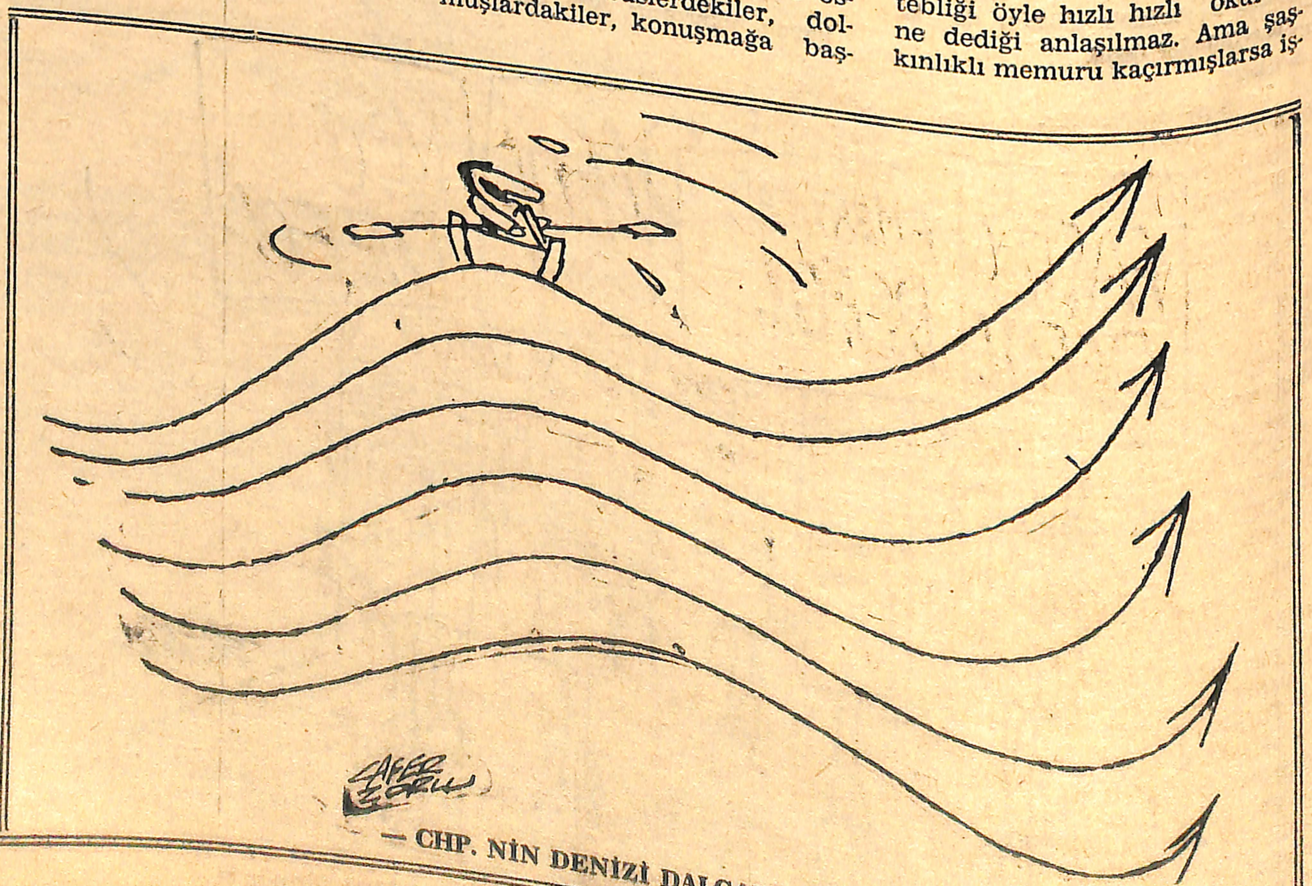
— Niçin düşerler?

— Efendim, yüz metreyi kaç saniyede aldığını görmek için memurun... Şimdi efendim, memur koşar, odacı Hıdır kovalar, memur koşar, odacı Hıdır kovalar. Araya bazan polis de karışır, o zaman tüm trafik durur, amansız bir maraton başlar. Bizim memurlarımız kendilerini bu zor koşullar için yetiştirmiş, anası böyle günler doğurmuş olduğu için ne polise yakalanır, ne de odacı Hıdır'a. Yalnız, kentin tüm trafiği durunca, herkes ossat bilir, otobüslerdekiler, dolmuşlardakiler, konuşmağa başlarlar, (Yine bir memur hastane maratonuna çıkmıştır), (Allah yardımcısı olsun, soluğuna güç versin), derler. Şoför de, (Yahu şu adam geçip gitse de yollar açılsa) der... Az sonra memur gözükür, dükkânlardan uzanan başlar, dolmuşlardan uzanan başlar, (Ha gayret, aç pergelleri) diye memura moral verirler. Bu arada hastaneye kaçmakta olan memuru durdurup, ağzına gazoz verenler, su şişesi tutanlar da olur. Ama memur en büyük yardımı yol üzerinde çeşitli şubeleri bulunan «Danıştay'da kazananlar Derneği»nin üyelerinden görür. Bu üyeler günün her saatinde hastane yakınlarında ellerinde tuzlu ayran şişeleri hastaneye koşmakta olan memurları beklerler...

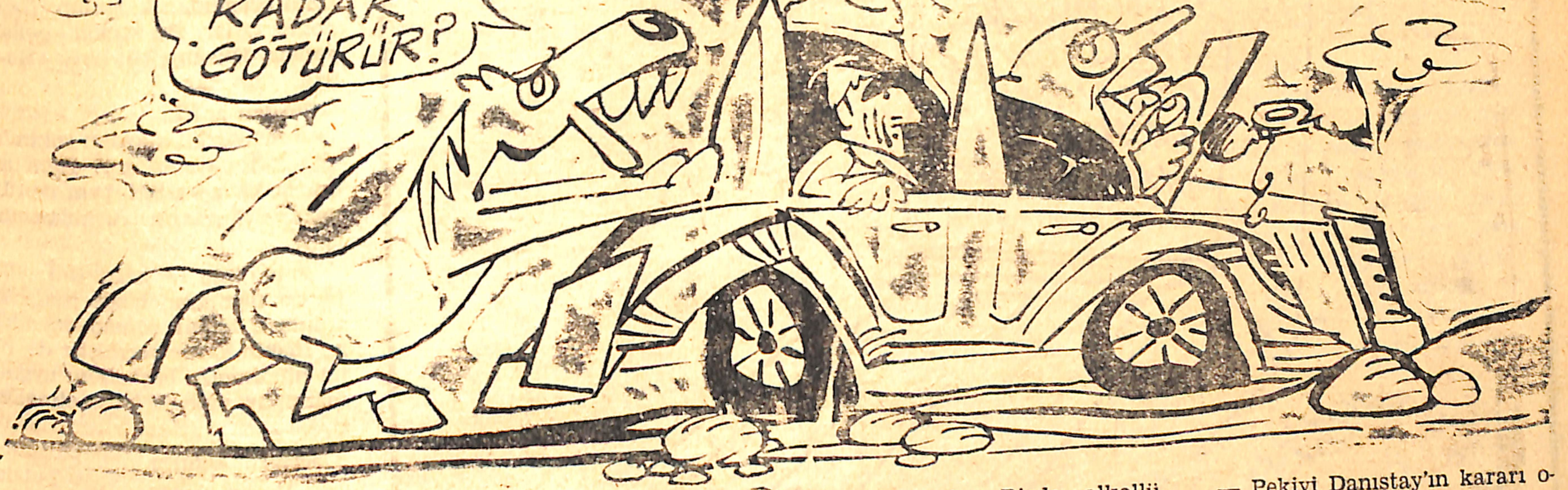
Sorucu sordu:

— Sizde Danıştay yok mudur?

— Hiç Danıştay olmasa, «Danıştay'da Kazananlar Derneği» olur mu efendim? Neyse efendim, memur hastaneye varır, bunda koşudan sonra memur gerçekten âcil servise alınır, kalbe yardımcı iğneler vurulur. Memur buraya kapağı attıktan sonra on beş gün rahattır. Efendim, bizde usüldür. Şayet memur kendisine tebliğ edilen yazıyı okuyup imzalamazsa, yüzüne karşı bir tanığın yanında okunur, böylece memur o yazıyı (tebellüğ) etmiş sayılır. Ama bu ortamı yakalamak çok önemlidir. İşte bunun için memurun çıkacağı günler, hastane kapısında daire âmiri tarafından bir yazman bir de odacı nöbet tutturulur. Yazman, sarı zarfın içindekileri ezberlemek zorundadır. Hem ezberlemiş olacak, hem de memurun yüzüne karşı, ilkokul çocuklarının şiir okuduğu hızlı hızlı okuyacaktır ki memuru kaçırmasın. Tam memur hasta yattığı koğuştan çıkarken, bu odacıyla yazman, memurun yanına yaklaşarak, (Hüsamettin bey tebliğdir) derler. Ardından yazman tebliği öyle hızlı hızlı okur ki, ne dediği anlaşılmaz. Ama şaşkınlıklı memuru kaçırmışlarsa iş-

— CHP. NİN DENİZİ DALGALANDI —

leri küldür. Memuru yakalamak bir mesele olur artık. Apartman kapısının önünde beklerler. Bu durum çok komik olduğundan, yine işsizler güçsüzler böyle sahneleri kaçırmak istemezler. Toplanırlar. Çekirdekçiler, nohutçular, lahmacuncular, kokereççiler böyle durumu kaçırmazlar. Memur görevine belirli bir gün gelmeyince müstafi sayılacağı için, mutlaka evden çıkıp dairesine gitmek zorundadır. İşte memurun başı apartman kapısında gözükür gözükmez, bir uğultudur başlar. Yazman ezberlediği yazıyı çok çabuk okur, herzaman da sonunu şöyle bitirir (Görülen lüzum üzerine).

Sorucu yine sordu:

— Sizde Danıştay yok mudur?

— Hiç olmaz olur mu efendim. Vardır, vardır ama... Neyse efendim, artık memur yazıyı tebellüğ etmiştir. Bu haksız durumdan ötürü sıra Danıştay'a gitmeğe gelmiştir. Memur Danıştay'a gider.

Sorucu:

— Ve iş de orada biter, memur görevine döner.

— Bitmez, dönmez...

Konferans salonu uğuldadı. Çeşitli sesler çıktı oradan buradan..

— Hotanto mu orası?

— Türkiye nerede Allahaşkına, bana haritada gösterir misiniz kuzum?

— Ala bata ton ni nu ha ya Danıştay'aya... (Afrika'daki bir kabile başkanının sözleri bunlar, tutanakta öyle yazıyor, Türkçesi şu: Bizim kabilede, Danıştay Kulübesinin verdiği kararları büyük reis uygular)

Başkan kürsüyü tokmakladı:

— Bir dakika sayın baylar bayanlar, bir dakika, dedi. Hotanto üyesi, şey pardon Türk üyesi konuşmasına devam ediyor. Buyrun Türk üyesi, konuşun!

— Şimdi efendim, artık sıra memurun Danıştay'a başvurmasına gelmiştir. Efendim bizde Danıştay, üç vardiye halinde çalışır. Bayram tatilleri, hafta tatilleri yoktur.

— Neden?

— Efendim işler o denli çoktur ki, hemen hemen bizdeki nüfu-

Danıştay'da davası vardır .Okullar Danıştay kararıyla açılır,

Sonucu sordu:

— Sizde Milli Eğitim Bakanlığı yok mudur, o karar vermez mi okulların açılmasına?

— Vardır efendim, o yalnız kapanmasına karar verir, açılmasına hiç karar vermez.

Sorucu sordu:

— Neden?

— Çünkü efendim okullar kapalı olunca, Milli Eğitim Bakanlığı yapmak, peynir ekmek yemek gibi kolay oluyor... Sonra ne ediyordum efendim, bizde sınıf da Danıştay kararıyla geçilir, üniversiteye de Danıştay kararıyla girilir.

Sesler... Sorucu sordu:

— Sizde öğretmenler yok mudur?

— Vardır da efendim, kimileri soru satar, kimileri de kendi kafasına uymayanları kasıtlı olarak sınıfta bırakırlar. Bizde alkollü içkinin alkollü olup olmadığına daha bir sürü şeye Danıştay karar vermek zorunda kalır... Memur Danıştay'a başvurup, kendisine yapılan işlemin haksız olduğuna ilişkin bir karar alır.

Sorucu tamamladı:

— Böylece haksızlık düzeltilmiş olur, memur da görevinin başına döner.

— Dönmez yahu, dinlesene, şey afedersiniz, yâni dönemez.

— Sizde hukukun üstünlüğü yok mudur?

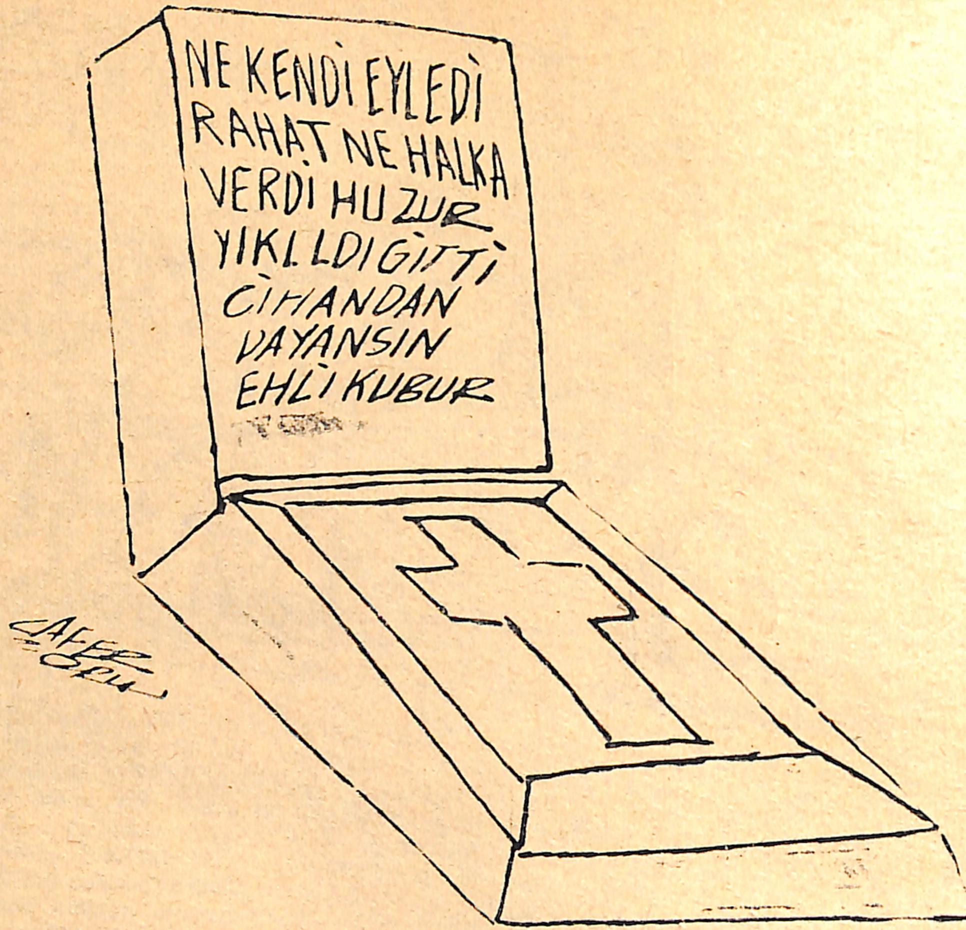
— Allah Allah dinlesene ulan... Afedersiniz, dinler misiniz efendim... Bizde hukukun üstünlüğü yerine göre vardır, yerine göre yoktur. Şayet o hükümet, şayet o bakan, o memuru görevinden uzaklaştırmak istiyorsa yoktur, ama Danıştay zenginin yararına, yâni itidar doğrultusunda bir karar almışsa, o zaman vardırÜ

— Pekiyi Danıştay'ın kararı olan bir karar o bahsettiğin memurun eline verilmez mi?

— Verilir yahu, verilir... Yâni verilir efendim... Memur bu kâğıtla birlikte görevine geldiği gün, diyelim orası bir bakanlık, kapıdan üç yüz polis, otuz altı komiser görür. Memur geriye çekilir, bir hamle yapar, hop polisler yakalar... Memur geri geri gider, yüz metreden yine bakanlığın kapısına doğru koşar, hoop kapıda yine polislerin kucağına düşer. Memur yılmaz, geri geri çekilir, (Haydi bir dahi aşk ile şevk ile) der, son hızla Bakanlığın kapısına koşar, hoop yine polisler yakalarlar... Polislerin şefi, (Haydi bir daha Hüsamettin bey der Memur, geriye çekilir, ısınma hareketleri yapar, haydaaa baştan bir daha, şevk ile âzim ile, ama yine hooop...Buna bizde Danıştay sporu derler. Çok eğlenceli, (Gel babana, gel babana) ya benzediği için, halk arasında çok ilgi görür, böyle günlerde bakanlığın önü bir yığın işsiz güçsüzle dolar... Memur, iki üç gün bu hamle işini dener, baktı ki bakanlığın kapısından giremiyor, bu kez arka kapıyı dener. Bir punduna getirir, arka kapıdan yel gibi girer, soluk soluğa koltuğuna oturur, bu arada yanında getirmiş olduğu dört top iple kendini sıkı sıkı koltuğuna bağlar. Her olasılığa karşı, elinin altında da bir bıçak bulundurur, ipi gerektiğinde hemen kesmek için. Ama memur masasına oturur oturmaz, odacı Hıdırların, odacı Murtaza'ların hemen haberleri olur, durum dairenin üstüne bildirilir, diyelim bakana... Bakan o zaman ilk söz olarak, (Vay anasını) der. Çok kızar bizdeki bakanlar böyle şeylere. Hemen masasından, pardon koltuğundan kalkar, Hüsamettin beyin odasına gelir. (Hüsamettin bey, yerinizden kalkınız ve gidiniz) der. Memur, (Gitmem, elimde Danıştay kararı var) der. Bakan (Ben bakanım, size emrediyorum gidin) der, ama bu kez sesi biraz hızlı çıkar. Memur, iyice masaya abanır. (Gitmen, Danıştay göreve

(Lütfen sahifeyi çevirin)

— Buğday taban fiatları köylüyü sevindirdi —

— Makarios öldü —

dönmeme karar verdi) der. Bakan kızmıştır artık, (Kalkınız Hüsamettin bey) der. Hüsamettin bey kalkmaz. Kaşını gözünü oynatır. Bakan bağırır, Memur da bağırır. Artık dairedeki tüm memurlar olacağı bilirler, hemen aralarında bahse girişirler. (Hüsamettin bey Bakanı döver, (Yok yahu, beyefendi Hüsamettin beyi döver), (Görüşürüz)... Artık ağız dalaşması bitmiştir. Bakan ceketini çıkarırken, Hüsamettin bey de iplerini çözer. Hemen masanın önünde ilk raund başlar. Bu tür karşılaşmalarda herşey serbesttir, haya sıkma, tekme atma, boğaz kıvırma, kündeye getirme, ütüleme. Ata sporumuz olan güreşle karışık pankreas, tüm şiddetiyle başlar. Bayan memurlar (Aaaa aaa aaaa) diye tempo tutarlar, erkek memurlar, (Ha de ha, ye onu ha, yatır ha, çiğne ha) diye bağırlar.. İçerdeki birinci raunddan sonra, ikinci raund koridorda başlar. İşlerini görmek için bakanlığa gelmiş olan vatandaşlardan, Hüsamettin beyi ve bakanı tanımayanlar, (Ayırın şunları yahu, ayıptır) derler. Ama öteki memurlar, hemen onlara engel olurlar, (Karışma arkadaş, burada resmi bir görev yapılıyor, Danıştay kararı uygulama çalışmaları yapılıyor) derler. İkinci raundun sonunda bakanın gözü patlar, Hüsamettin beyin kolu çıkar. Ama yılmazlar, üçüncü raund için, horozlanan bakanı zorlukla tutarlar, (Bırakın ulan şunu çiğ çiğ yiyim) diyen bakanı sarışın sekreteri yatıştırmağa çalışır. Ama bakan ikide bir, sekreterin kollarının arasından kurtulup ileriye doğru fırlar. Bu sırada polisler yetişir, Hüsamettin beyi, (Hooppaa) yaparlar.

Sorucu sordu:

— Pekiyi bu olaydan sonra bakan istifa etmez mi? Hem memurla kavga ettiği, hem de Danıştay kararını uygulamadığı için?

Dur dinle be kardeşim... Sen ne ne diyorsun, bizde istifa kurululuşu hiçbir zaman olmadığına ilişkin karar vermiştir de, bunu hükümetin başbakanı uygulamamıştır, yine de istifa etmemiştir.

Sesler... Uğultu...

— Yalan söylüyor...

— Olamaz...

— Türkiye neresi kardeşim, bana haritada gösterir misin lütfen?.

— Haba yu ba, to ho ta, muta mı, şu ma naa (Afrika'daki aynı kabile başkanının sözleri, Türkçesi: (Bizim kabilede Danıştay Kulübesinin, Tamtamcılar başı Bokaka için verdiği kararı reis hemen uyguladı..

Başkan tokmağı vurdu:

— Bir dakika, arkadaşlar bir dakika...

— Ama salon karışmıştı. Tüm üyeler ayağa kalkmışlardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu... Çok çalıştı başkan, ama sessizliği sağlayamadı. Onun için oturumu bir gün sonraya erteledi... Tüm üyeler çıktılar, Türk üyesi de dışarıya çıkıyordu ki, salonda yolunu Afrikalı kabile üyesi kesti.

— Biz, Sekiz Çadır kabilesi, kurmak ister sizinle ticari ilişkiler. Ben var gidince konuşmak büyük reisle. Demek ona, kalkınmış Sekiz Çadır Kabilesi, kalkınmamış Türkiye ile iyi ilişkiler. Biz var size incik boncuk ayna satmak, siz var bize fildişi, kaplan derisi satmak, dedi.

Muzaffer İZGÜ

KİLOSU BİN LİRAYA!.

İngiltere'ye kilosu bin liradan dansöz ihraç edecekmişiz.
— Gazeteler —

Duydunuz mu dostlarım bir müjdeli haber var
Girecek yurdumuza yakında pek çok dolar
Kısmetimiz açıldı, gelsin çil çil paralar
Okuyunca inanın neşter girdi yaraya
Beyaz et satıyoruz kilosu bin liraya!.
Günlerimiz umutlu, istikbalimiz parlak
Hâlimiz fevkalâde, ahvalimiz pir-ü pak..
Müjdeler iletiyor gazetelerimiz bak:
El'alem madenini çevirirken paraya
Biz dansöz satıyoruz kilosu bin liraya!..
Düzelecek yakında dış ticaret işleri
Şimdi yapılıyormuş senet sepet işleri
Zannetmeyin dediğim kasaplık et işleri
Alem ne derse desin, el girmesin araya
Biz dansöz satıyoruz kilosu bin liraya!..

Siyami ÖZEL

— Bir kahvehaneye bomba atıldı. —

— Bir fabrikaya bomba atıldı. —

— Bir mağazaya bomba atıldı. —

— Bir vatandaşa daha kazık atıldı. —

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

Dünya Batarken

BİR tüccar iflas eder. Sermayeyi — her nedense daima — kediye yükler. Çevresi acımasız, yarı alaylı onu izlemektedir. Göründüğü yerlerde işaretler çakılır, dirsekler dürtülür:

— Siz onu eskiden görmeliydiniz. Şimdi kuyruğu apışarasında dolaştığına bakmayın.

Devletlerin batışı, ülkelerin çöküşü daha ilgi vericidir. Vatanları ellerinden alınmış krallar, hükümdarlar, sabık imparatorlar boyunları bükük yurtlarından ayrılırlar. Az mı gördük böylelerini?.

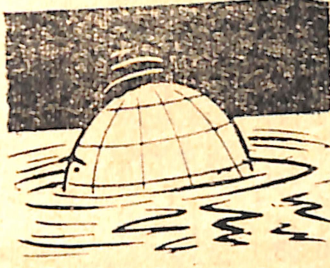
İri gövdeli, mağrur bakışlı bir insan azmanını, ölümünden önce Kapri, Monte Carla batakhanelerinde, Akdenizin ılık plajlarında göstererek:

— İşte derlerdi Kral Faruk, Nasır geldi, böyle oldu. Koskoca taht ortadan kayboldu.

— Şu kısa boylu, marsık yüz'lü kişi Habeşlilerin Negüşü, İtalyanlar ülkesine ayak attı, imparatorluk yattı.

— Bu pardesüsünün yakaları kulaklarında, madamı kolunda ki adam Arnavutluk kralı Zogo, ülkesini yitirdi, bavullar dolusu para, mücevherat getirdi. Valizine hazineleri yığdı, Tiranadaki sarayını sığdıramadı.

Batışların hepsi iç burucu, kalp sızlatıcı, yürek sızlatıcı. Gazete, dergi batar, üzülürüz. Gemi batar, koltuklarımızda büzülürüz.

Güneşin batışına gelince sıra, o battıkça kavuşuruz huzura. Dağlar kapattıkça güneşi dizi, dizi... O zaman gelip görün bizi. Şairler, ressamlar en çarpıcı yapıtlarını o zaman vermişler, ustalıklarını önlerimize sermişlerdir.

Güneş battığı her yere güzellik katar, lâkin denizlerde daha başka türlü batar. Mavi sular üstünde önce kocaman bir Kırkağaç kavunudur. Çeyrek saat sonra kavun yafa portakalıdır. On dakika sonra sarı portakal al rengini almış, elmalaşmıştır. Çok geçmeden turuncu renge dönüşecek, eğilip sularla öpüşecektir. Yitirmedeyizdir artık grubu. Son veda busesidir bu.

— Görünüşe aldanırız, yavaşça:

— Güneş battı! diye mırıldanırız. Oysa batan dünyamızdır. Güneş ne yan yatar, ne batar.

Şüphesiz biliriz, bildiririz, uzay bilginlerini tanık gösteririz ki... Güneş kımıldamaz yerinden. Yalanımız boşunadır. Batan da yarın doğacak olan da dünyadır!..

Başbakanlığa buyur

Herkes iktidar oldu, kimi topal, kimi kel,
Ortalıkta göründü en nihayet Demirel.

Ortakları yanında: Türkeş, ile Erbakan,
Milliyetçi cephe bu... çıkmaz elbet yanbakan.

Dokunma aslanlara iktidarı kursunlar,
Bırakında turnayı sağ gözünden vursunlar.

Demokrasi... Özgürlük... değişmez amaçları
Milyona milyon katıp doyursunlar açları.

Hudutları aşarak küffarla etsinler cenk,
Tarihe eklesinler zaferlerden yeni renk.

Parti milyonerleri kaplasın ortalığı,
Millet rüyada yesin sütü, peyniri, yağı.

Dış sömürü başlasın yine kaldığı yerden,
Tanrı Türkü korusun Ecevit denen şerden.

Haydi bastır Demirel gayri sesini duyur,
Koltuk seni bekliyor: Başbakanlığa buyur!

Burhan ESEN

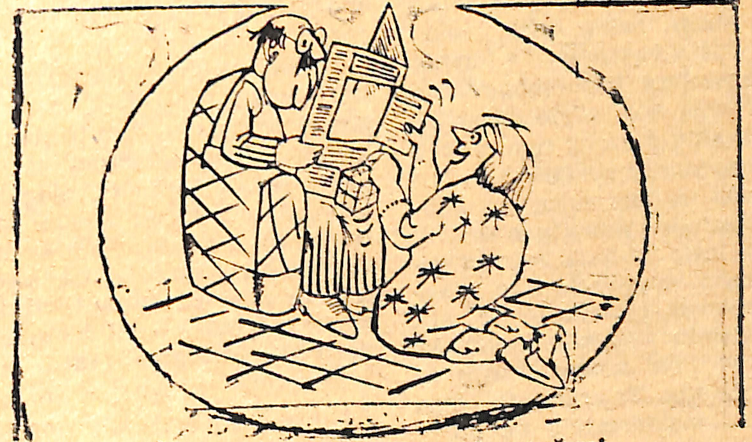
SANSÜR KONACAK

ANKARA (Haber ve tuz büber ajansı) — İyi haber uyduran, sonra bu haberleri yayınlayanları tekzip yoluyla vuran kaynaklara göre, basına sansür konacak, yazılar basılmadan önce okunacaktır.

Hazırlanan tasarının örneğini, samanpazarındaki örnek berberi Hasan Ördek'ten bir sakal traşı

PASTIRMA

Pastırmayı ye, fakat nereden geldi diye sorma. Sansür memurlarını da boşuna yorma. Hava bulut. Pastırmayı unut, pastırmacılıktan gelenler varsa şerbetçiliğe, ondan sonra aynı kişinin başı değmişse göğe... Nene lâzım. Dilini uzatırsan kapını dışardan kilitler Kâzım.

— Bak, kendime ne aldım kocacığım!...

fiatına sağladım, öteki gazete muhabirlerini atlatmak için tabanları yağladım.

Tasarı bazı kelimelerin yayınını önlemekte, bu sözcükleri kullanmak hem yasak, hem memnu, hem de sakıncalıdır, denmektedir. Haberin ikinci faslına gelelim, en önemli kelimeleri verelim:

KABAK

Bu tilcik kullanılırsa, yazarının boğazına kaçar kılçık. Kabak deyipte geçme. Hele zinhar Isparta ovasından yetişenleri seçme, Türlü çeşitli yorumlara açıktır. Bunu düşünmeden kalem oynatanlar ya sersemdir ya da kaçıktır...

EVLENME

Yeni mecelle yürürlüğe girince herşey aklanıp paklanacak. Evlenme kelimesi de yasaklanacak.

Yirmi yaşındaki sahibinin altmışını geçen kurtla izdivacını ha yazmışsın, ha mezarını kendin kazmışsın, ikisi bir. Başına irisinden bir çivili sopa inebilir.

TEMEL

Dışarıya bol bol işçi satıyoruz. Onların parasıyla temeller atıyoruz. Temel atıp caka satanlar hariç, yayınlarda temel sözü geçmemelidir hiç.

Başlarına gelmemesi için kötü hal. Temel ad ve soyadı taşıbu isimleri değiştirmeli.

SİYASİ BİLMECELER

*** Ortaya çıkınca Bayar. Politikada bozuldu ayar. Yürüyorum zanneder ama, hep yerinde sayar (Ferruh Bozbeyli)**

*** Komondolarla birlikte tuttu saf. Hükümet bunalımlarında işledi gaf üstüne gaf. Seçimlerden önce partisi Atatürkçüyüm der, seçimlerden sonra giyerler çarşaf..**

(Süleyman Demirel)

*** Karakaçanı boyadı, seçmenlerin gözlerini boyayamadı.**

(Turhan Feyzioğlu)

*** Hacı Baba lak, lak. Hani bana kalpak, Suidi Arabistan, Libyadan ayarladığın petrol tankları yollara dizildi. Çevir de başını çöllere bak!**

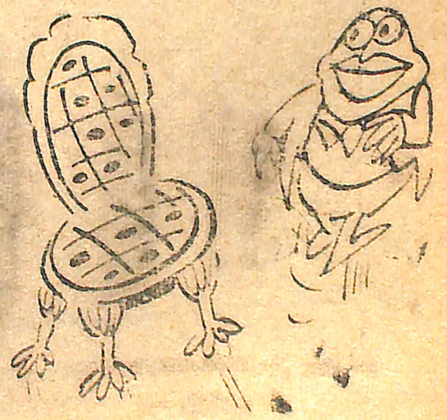
Erbakan)

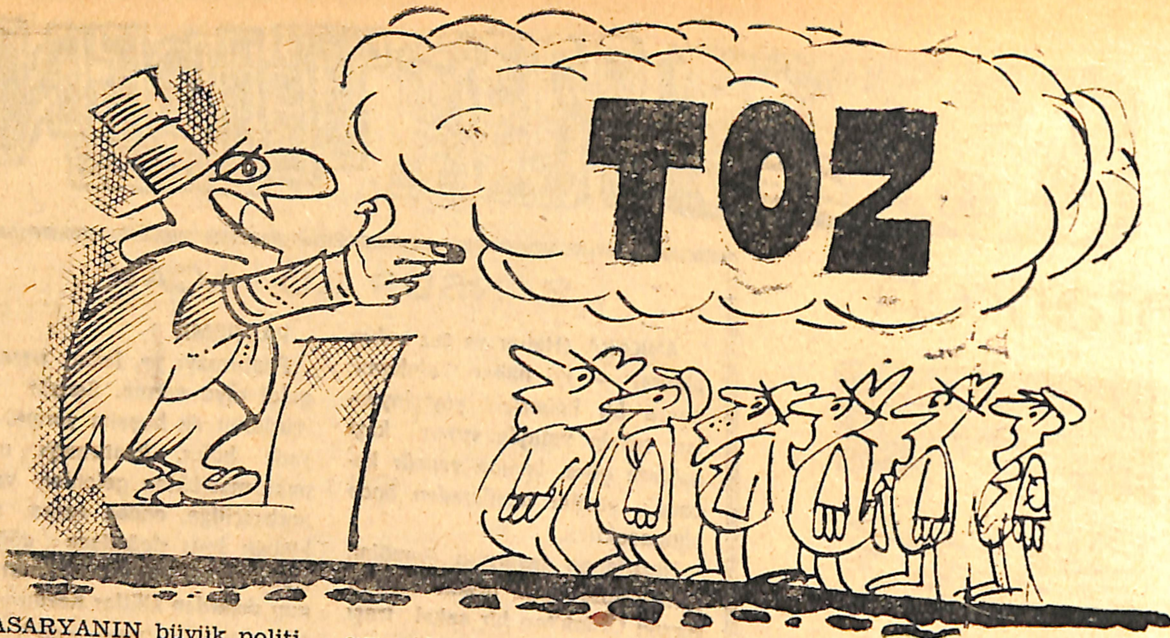
*** At ölünce kalır eğeri. Politikacı sahneden çekilince unutulur değeri.**

(Osman Bölükbaşı)

*** Müsademe-i efkârdan, barikat-ı anarşi doğar. İktidar doğmaz.**

(Alpaslan Türkeş)

FASARYANIN büyük politikacısı sayın bay Ceğiz Cağız, tuvalete bile onunla gittiği arabası bozulunca ve de enerji krizi dolayısiyle benzinler iksir kesilip müzelik mal olunca yaya yürümeye başladı. Böylece bir taşla iki kuş vuruyor, hem yürüyüş sporu yapıp hem sevgili, değerli, aziz ve leziz seçmenlerinin, sayın vatandaşlarının arasına karışıyor, sorunlarını sigara paketlerinin arkasına yazarak not alıyor, bol keseden vaatlerde bulunuyordu. Bu arada yürürken halkın konuşmalarına da kulak veriyor, nabızlarını yokluyor, halkın sadece gözü, kaşı . değil kulağı da oluyordu bu sayede...

Bir adam bakkaldan çay alıyordu.

— Verdiğin çaylar hep tozlu, dedi bakkala.

— Ee, ne yapayım? Ben doldurmuyorum ya içini, nasıl alıyorsam öyle satıyorum, dedi bakkal, homurdandı, rahatsız oldu, kımıldandı.

— Yalnız çay değil ki tozlu olan. Şeker, pirinç, yağ, un... da tozlu. Bunlarda da senin hiç suçun yok mu? diye sordu bu kez alıcı.

— Sen ne diyorsun be kardeşim? Şekeri, yağı buldun da beğenmiyor musun, hem tozdan dumandan ferman okunur mu ki? dedi oradan geçmekte olan saçı uzun, akıl noksanı, bıyığı uzun, boyu kısa bir genç. Politikacımız beğenmedi gencin halini, hemen ona bir anarşist kulpu taktı. Her yanı toz içinde olan dükkânın içine baktı, gözlüğünü taktı.

—Böyle pis, kirli, tozlu dükkânları kapatacaksın vesselâm. Böyle bakkalları kendisiyle alışverişi keserek cezalandıracaksın önce. Alıcılar bir bilinçlense... dedi.

Baktı ki sayın Ceğiz Cağız, ilgi çekiyor düşünceleri ve kulakları kendisinde oradan geçen herkesin. Fırsatı kaçırmadı, hemen çıktı bir taşın üstüne, başladı bir açıkhava mitingine, söylevine. Bir çekidüzen verdi kıyafetine, sesine:

— Sayın vede mayın vatandaşlarım, aziz, leziz dinleyicilerim!.. Sizlere seslenmenin derin heyecanı, geniş imtihanı içindeyim. Önümüzdeki seçimlerde yine sandıktan çıkarsak size böyle tozlu yiyecekler yedirmeyecek, böyle mal satan dükkânlardan alışveriş ettirmeyeceğiz. Hepinizi arap sabunuyla, deterjanlarla, temizleme tozlarıyla yıkatıp arıtacak, tozlarınızı silkeleyeceğiz.

Alışveriş ettiğiniz, gezdiğiniz dolaştığınız yerler her gün muayene ve kontrol ettirilecek, pis kötü görülen yerler yıkatılıp silindirilecek, beyazlatılacaktır. Sayemizde beyazın da beyazını göreceksiniz. sevinçle ağzınızı açıp ak dişlerinizi göstereceksiniz. Çünkü bizim için önemli olan iktidar, pardon, beyazlıktır. Onun için beyaz oylarınızı bekler, hepinize ak günler dilerim, diye bağırdı.

Karşıdan biri:

«Aya baktım ay beyaz
Kıza baktım kız beyaz
Cebe baktım, mangır az,
Boş laflar bize yaramaz»

diye anlamlı bir laf attı.

Sayın Ceğiz Cağız kızdı, köpürdü, tepindi, silkindi, ortalığı toza dumana kattı.

— Ne demek istiyorsun sen arkadaş? Hakikati konuşuyoruz biz burda. Boş laf etmiyoruz, doğruyu söylüyoruz, her yerde yalan var, bizde yok. Sadece vatandaşlara hizmettir bendeki amaç ve gaye. Yapmaz yüzde ona bu işi başka hiç kimse. Gece gündüz yurdun tozlu yollarındayım hep. Niye? Cebim dolsun diye mi? Yoo... Sırf hizmet için ve de bazı önemsiz nesneler için. Yani maaş, kredi, idare meclisi üyeliği, iş takibi, bahşiş, hediye, ödül, ikramiye, yan ödeme, örtülü ödenek, açık çek.. vesaire gibi değersiz şeyler ve süse, gösterişe doymak bilmeyen bizim hanım Cevriye için.

Varsa bu gayeyle çalışan vede benim yaptığım fedakârlıkların binde birini yapacak olan bir başka politikacı, hadi getirin bana. Tatlı canım feda olsun ona!.» diye bağırdı, yeri göğü inletti, sildi süpürdü, tozları havaya kaldırdı.

— Ne bağırıyor bu adam böyle? diye sordu yoldan geçen biri.

— Bilmem, tozutmuş herhalde, diye güldü öteki.

— Haydi, kalmıyor, batan geminin malları bunlar! diye yangına körükle gitti bir başka o yolun yolcusu.

— Ne satılıyor orda? diye sordu bir taze.

— Vatan, millet!... dedi gün görmüş bir yaşlı.

— A, sahi mi, durun, bitmeden bir tane de ben alayım.

— Boşuna uğraşma. Müşterisi çoktur onların. Hepsini kendileri kapışırlar, sana bırakmazlar bir kırığını.

— Niye, babalarının malları mı?.

Sayın Cağız Ceğiz tam ağzını açacaktı ki o sırada tozu dumana katarak gelen bir özel araba lafına toz soktu, tozları üstüne başına sıçrattı. Ama sayın Ceğiz Cağız gürültüye pabuç bırakmadı, yumruklarını sıktı, ağzını açtı:

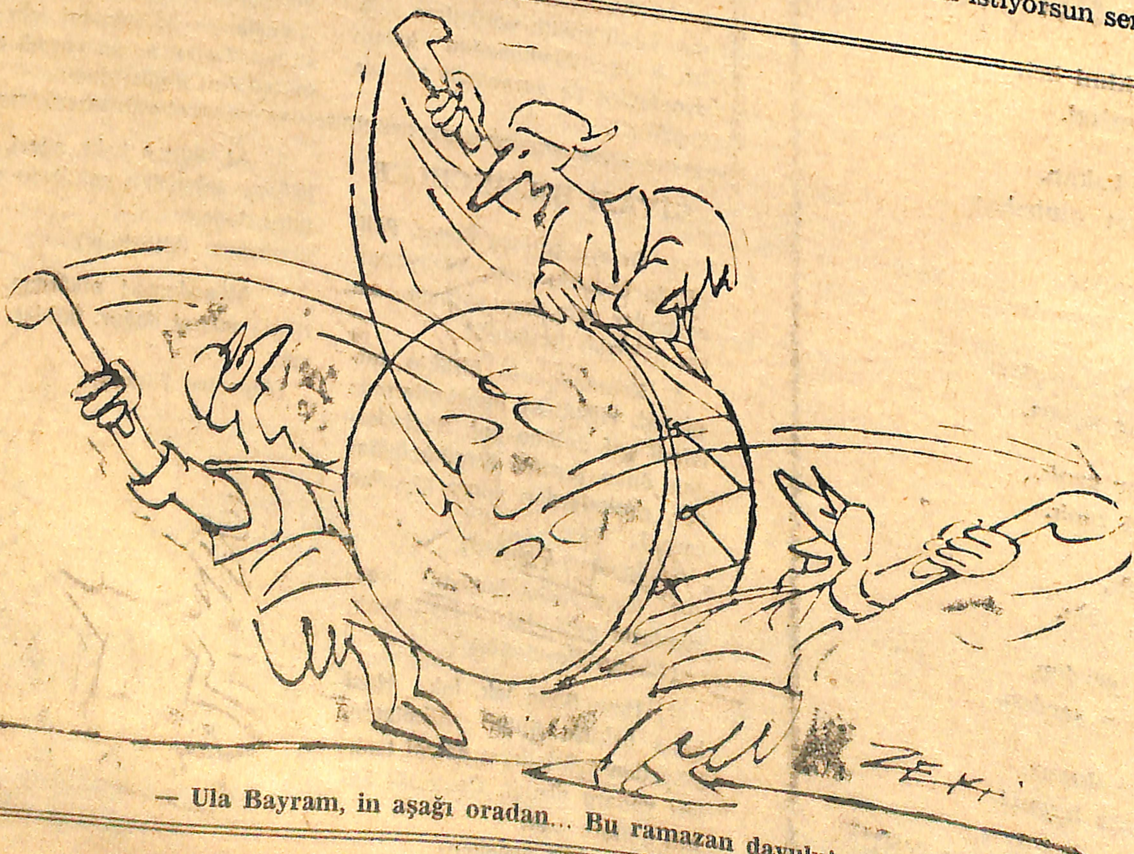
— Biz tekrar iktidara geçersek memlekette tozun tozlanmanın önüne geçeceğiz. Kitaplar tozlu raflarda tozlatılmayacak, her çeşit toz yapanlar, tozlanmaya sebeb olanlar şiddetle cezalandırılacaklar. Toz yapanları yaptıkları tozları dilleriyle yalatacağız. Ayrıca toz alma büro ve daireleri, özel tozculuk yüksek okulları açacak, memlekette fırçacılığı, süpürgeciliği teşvik edecek, tozutanları hapislerde çürüteceğiz. Toz deyip de geçmeyin sayın vatandaşlar. Sinek küçüktür ama mide bulandırır demişler. Ne mikrop yuvasıdır onlar. İçimize çektiğimiz tozlu havada kimbilir ne kadar kir ve mikrop var.

Dinleyicilerden biri:

— Yararlı toz yok mu hiç canım? Toz şekeri, temizleme tozlarını, davul tozunu, pire tozunu pire tozunu da mı yasak edecek siniz yoksa? diye sordu.

Sayın Ceğiz Cağız eliyle yakasının tozunu silkeledi, öksürdü, aksırdı:

— Konuyu dağıtmayalım arkadaşlar. Toz dedikse mikroplu tozlar dedik. Ama eğer o dediği niz toz...

— Ula Bayram, in aşağı oradan... Bu ramazan davulu!...

Bizim zamanımızda çaylar, kahveler tozlu olmayacaktır asla ve kat'a. Yollar bal dökülüp yalanacaktır tozsuz oldukları için. Gerekirse bir toz işleri bakanlığı kurarak bütün tozlu nesneleri izleyecek, tozlu kişilerin nefes alışlarını dahi dinleyeceğiz.

Memleketin bütün tozlarını kontrol altına alacak, fazla toz edenleri tozduman edeceğiz. Çünkü toz bütün pisliklerin anasıdır. Tozz...

— İyi ama, dedi bir çokbilmişin biri, tozu çok kötüledin durdun. Sana bakılırsa elle tutulur bir yeri yok onun. Oysa doğada üremenin başlangıcıdır toz. Bitkiler tozuşma yoluyla ürerler. Arı çiçeklerden aldığı çiçek tozlarından yapar balını. Penisilin tozu ise iyi eder her türlü yarayı, çıbanı. Ya pudra tozuna ne dersiniz?

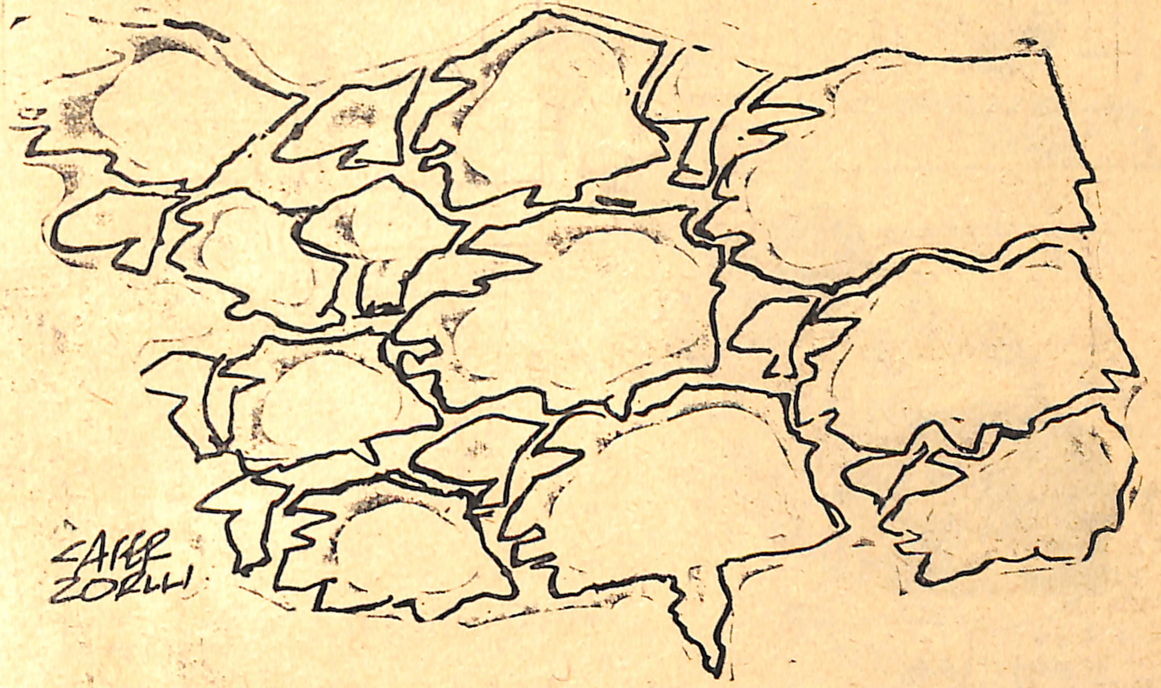
Sayın Ceğiz Cağız lafına limon, pardon, toz sıkılmasına çok kızdı ve:

— Sayın arkadaşım, biz burada tozun propogandasını yapmıyoruz. Tozun iyiliği kötülüğü yanında devede kulak kalır vede lafı bile edilmeye değmez. Her türlü pisliklerle, kötülüklerle, aşırı akımlarla aciz ve naçiz bir mücadele örneği veren bendeniz bu konuda sizi uyarmayı bir görev bilip derim ki...»

O sırada yoldan bir kamyon geçti, çok gürültü etti ve sayın Cağız Ceğiz'in lafını ağzına tıktı. Sanki bu yaptığı kabahat yetmemiş gibi de yolun bütün kirini, pasını, tozunu, toprağını üstüne sıçrattı. Sayın Ceğiz Cağız tozdan dumandan görünmez oldu. Sevgili vatandaşları dayanamadılar onun bu haline. Hemen koştular yardımına.

Başladılar tozlarını almaya büyük bir aşkla, şevkle. Sayın Ceğiz Cağız öyle tozlanmıştı ki bir türlü temizleyemediler üstünde biriken yılların tozlarını. Ama gene de yılmadılar, aksine üstlerine bir hamaratlık, çalışkanlık geldi. Sonunda onu öyle tozdan arılıp temizlediler ki sayın Ceğiz Cağız yitti, toz oldu gitti...

Erhan TIĞLI

Yazısız

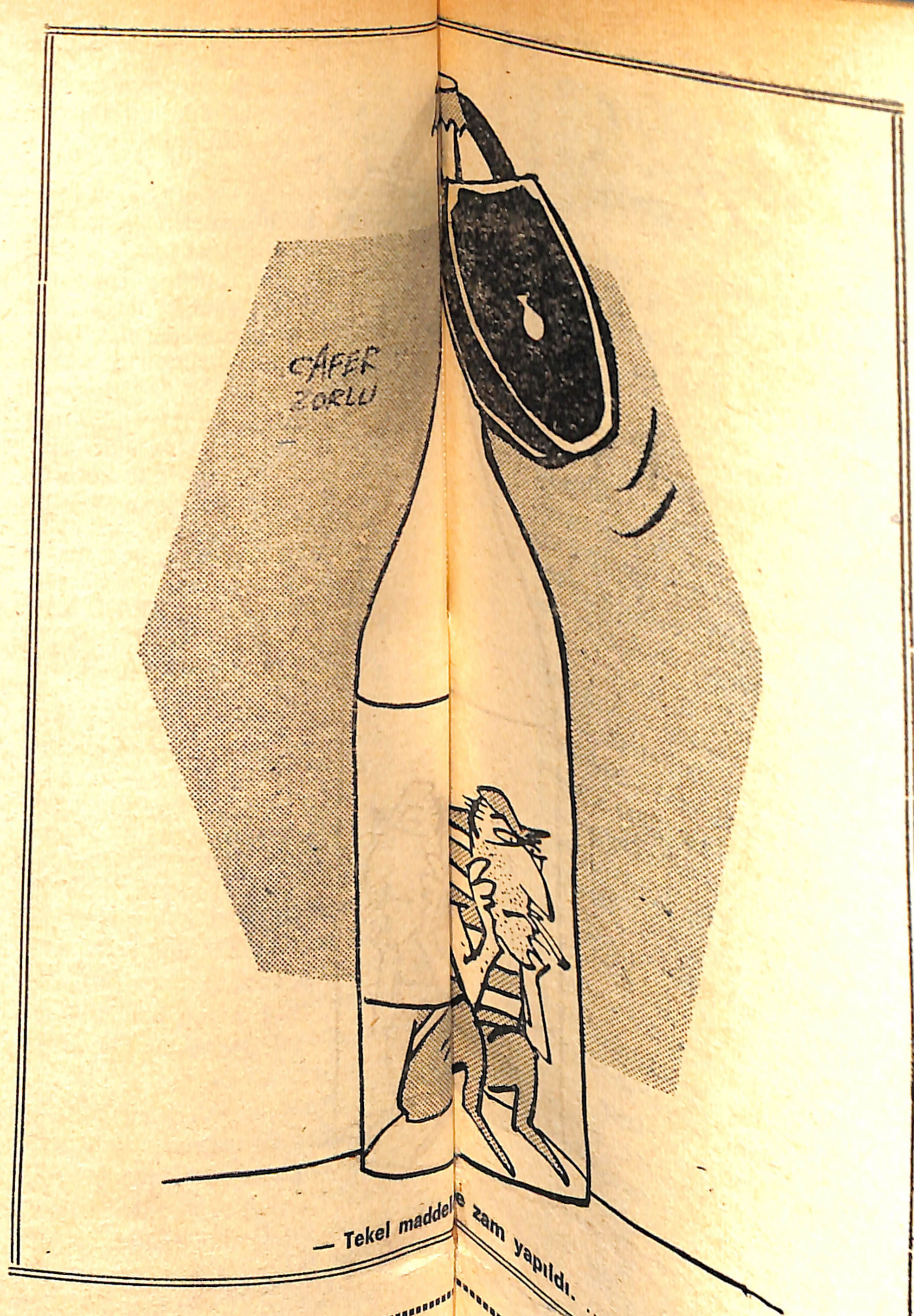

satışlar başladı

Yazısız

— Tekel maddel... zam yapıldı. ...

SEVENLER, SEVİLENLER, İHANET EDİLENLER..

— Şu erkekler uykuyu neden böyle severler bir türlü anlayamıyorum! Ne denli uyusalar «Yahu rahat bir uykuya hasretiz» derler.

— Nedenini bilmiyor musun?

— Sn biliyor musun? Hadi anlat n'olur.

— Bak tatlım. Bu eski bir öyküdür. Tanrı Ademi yarattıktan sonra sıra Havvaya gelmişti. Tanrı Ademin kaburga kemiğini çıkarmadan önce onu uyuttu ve şöyle söyledi.» Uyu oğlum. İyi uyu. Bu senin Havva ile beraber rahatça uyuyacağın ilk ve son uykudur.

* * *

Kadının sevgilisi ile girdiği o yumuşak, tatlı, sıcak yaşama boyutuna birden bir anahtarın sert, soğuk, acımasız sesi sokuldu. Kadın «Eyvah Kocamı» diye irkildi. Erkek de şaşırmıştı.

— Çabuk ama çabuk al giysilerini ve pencereden atla!

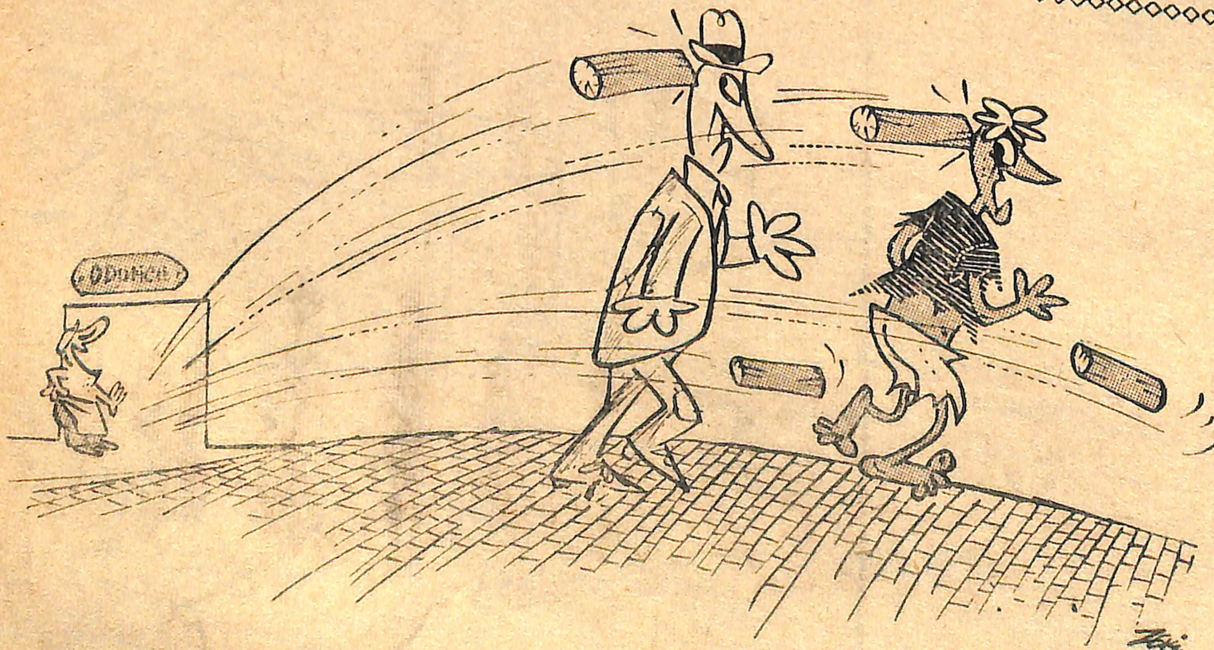
— Delimisin yahu 13. kattayız.

— Şimdi batıl inançların zamanı mı? Çabuk atla!.

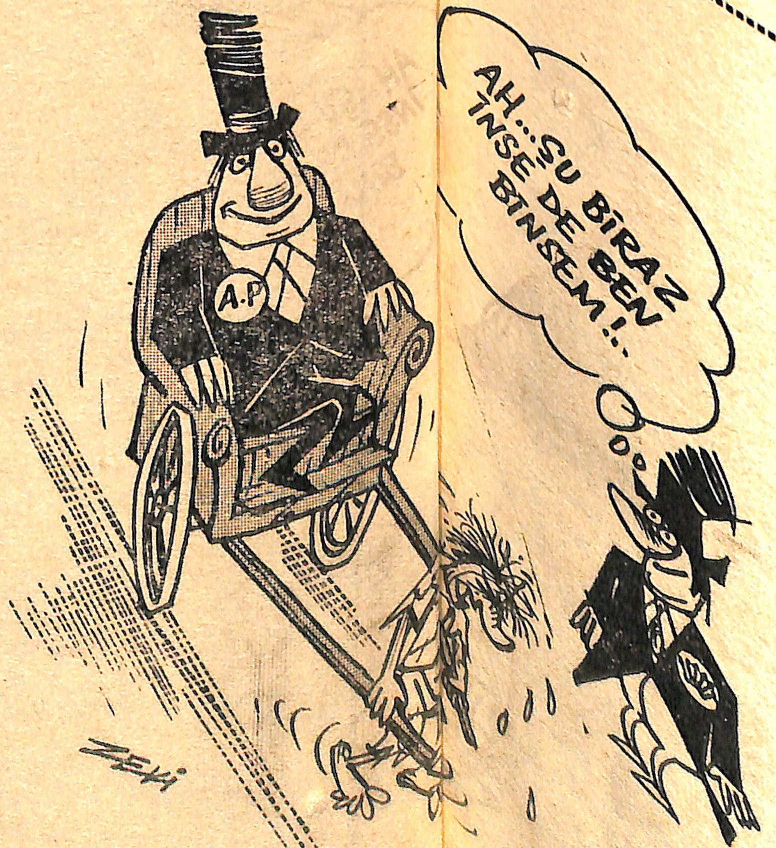
* * *

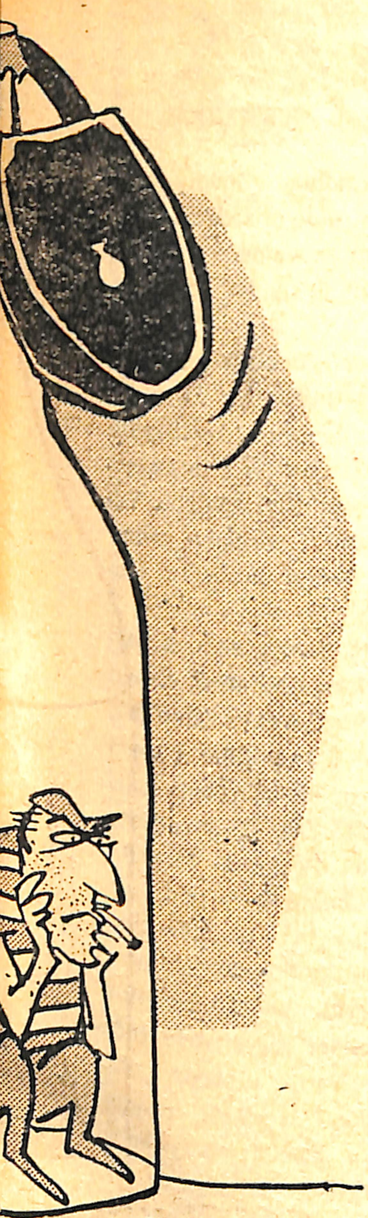
— Hadi bana söz ver. Çok ama çok uzun sevişeceğiz değil mi?

— Evet hayatım. Çok çok uzun süre sevişeceğiz. Bunun için de eve oldukça geç döneceğimi söyledim..

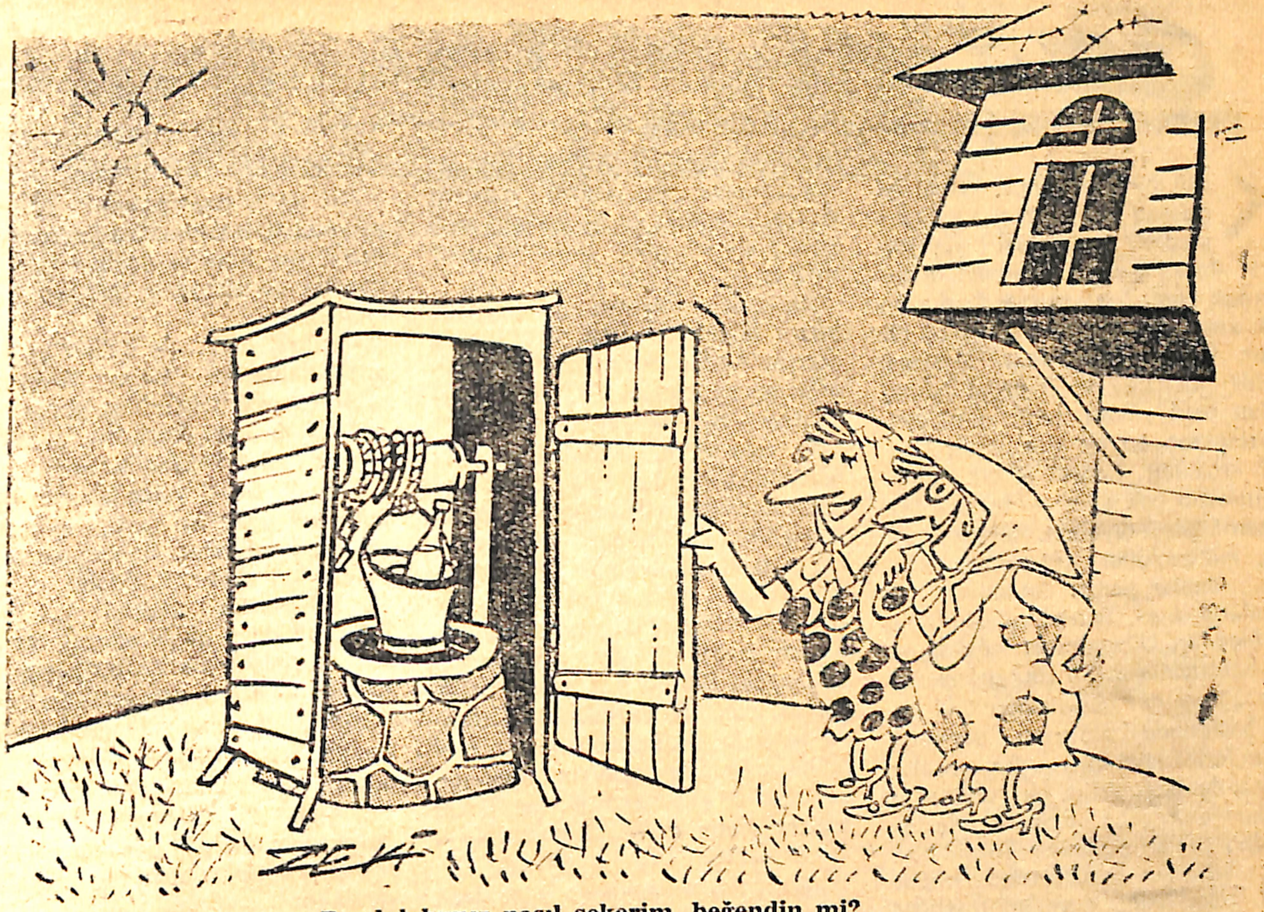

— Kış gelmeden odun fiyatları yükselmeğe başladı. ...

e zam yapıldı. ...

— Buzdolabımız nasıl şekerim, beğendin mi?...

SEVENLER, SEVİLENLER, İHANET EDİLENLER!

Adam yine zil - zurna geldi evine. Kapıyı açan karısı da yine Havva Anamız giysileri içindeydi. Kan birden adamın beynine fırladı.

— Yeter artık. Yeter yeter yeteeeer! Sevgime hep böyle mi karşılık vereceksin?

Adi kadın! Seni de, o dostun olacak hergeleyi de geberteceğim. Nerede o? Başladı evi aramaya. Kapı arkası. Yok. Banyo. Yok. Mutfak. Karyolanın altı. Yoy. Elbise dolabı. Karşısında ızbandut gibi bir adam duruyordu.

— Şeyy sevgilim. Bu konu öyle pek büyütmeye gelmez değil mi?..

* * *

Hakim gözlüklerinin üzerinden dik dik bakarak kadına sordu:

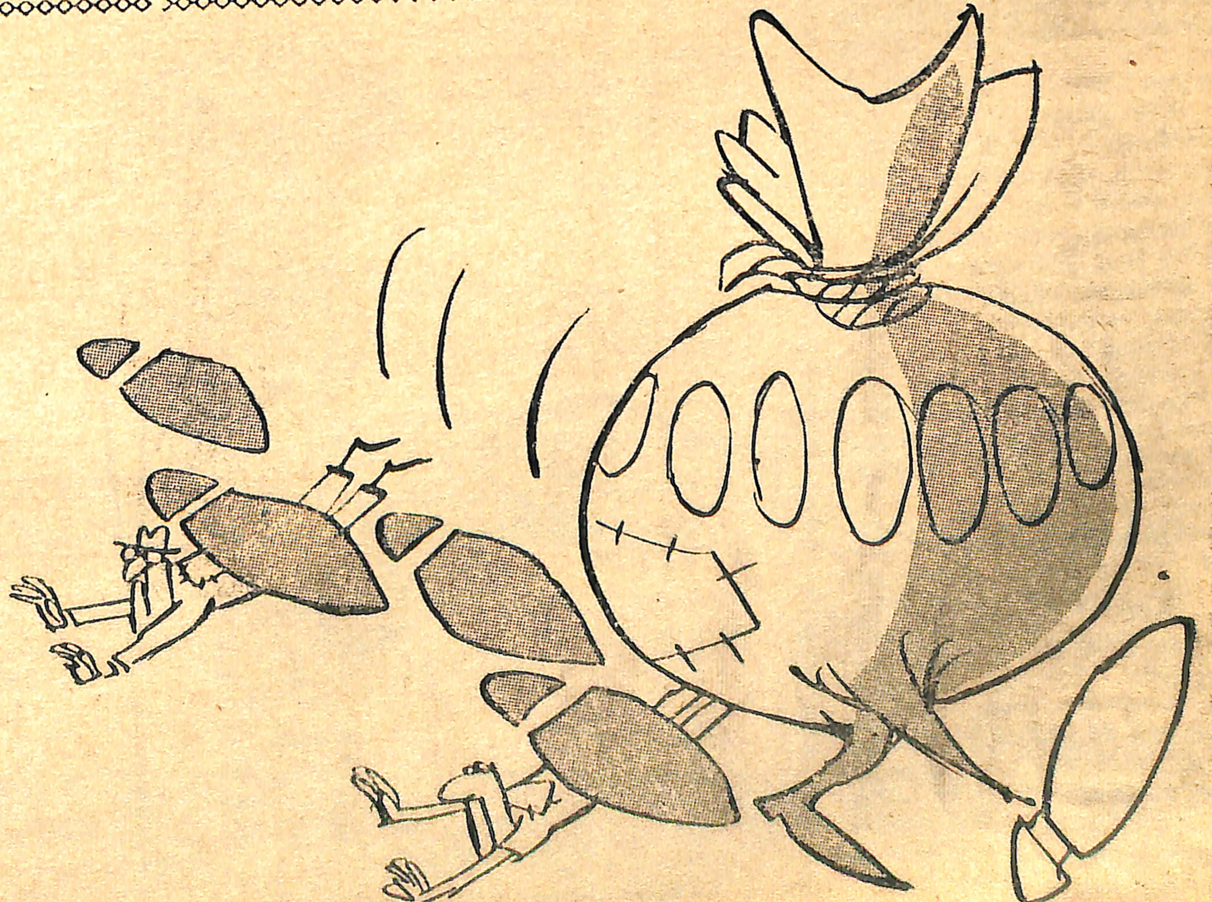
— Öldürülen adamı tanıyor muydunuz?

— Tanıyordum efendim.

— Nereden ve nasıl?

— Kocam onu öldürdüğü sırada yatak odamdaydı. Kadın dolu dolu olan gözlerini mendiliyle silerek. Zavallı! Öylesine utangaçtı ki, kocam silahını doğrulttuğu zaman çıplak olduğu için yataktan bile çıkamamıştı.

Gazino mazino ve öteki şeyler

Kısa bir süre önce, kafası iyi çalışan bir adamın yardımcısıydım. Gazino işi yapıyorduk. Başkalarından daha iyi kıvırıyorduk bunu başlangıçta. Gazinoculuk sırtı kolay yere gelmez bir iştir. Hele İstanbul'da... Kuşkusuz aylıklı memur, küçük esnaf takımı falan para yetiştiremez gazinoya. Gazinoların en iyi müşterileri ticaret erbabıdır. Ticaret erbabı diye, üretimden çok alım — satımla uğraşan kişileri diyorum. Komisyoncular, müteahhitler, acentacılar falan... Bunlar parayı üstündeki rakamlarla değil, tomarların ağırlığıyla ölçerler. Ülkemizdeki refahın en iyi belirtisidirler. Bir de galericiler var... Hani her gün mantar gibi köşe başlarında bitiveren otomobil galerilerini işletenler... Bu adamlar yamandır işte. Bizim bu ülkemizin kalkınma yolunun otomobil galerilerinden geçtiğini anlamışlardır bir kez. Adamları bırakacaksın istedikleri kadar galeri açsınlar. Hastaneleri yıksınlar, galeri yapsınlar. Okulları yıksınlar, galeri yapsınlar. Babalarının mezarının üstüne galeri yapsınlar. Yer bulamazlarsa yolları bile şöyle yüzer ikiyüzer metrelik parçalara bölüp galeri yapsınlar. Yollar arabalar için değil mi? Üstünde ha sürmüşsün arabayı, ha satmışsın.

Galerilerin kalkınmamıza yaptığı katkıyı açıklamak için küçük bir öykü anlatayım. Ben İstanbul'un yoksul semtlerinden birinde doğdum. Bizim sokak dar ve pisti. Sucunun eşeği bile tiksintiyle suratını buruşturup da geçerdi. Geçen yıl bizim sokağın iki başına iki otomobil galerisi açtılar, arabaları dizip bayrakları astılar, işler değişiverdi. Arada bir geçerim oradan; bizim sokak hâlâ bakımsız ve pis. Ama galerilerin renk cümbüşüne bakmaktan kimse sokağın sefaletini görmüyor ki artık. Eh, görmediğin bir şeyin varlığını savunabilir misin?

Nereden başladık, söz nereye geldi. Bizim patron da benim bu gevezeliğimden yakınırdı. «Oğlum Şükrü,» derdi. «Sen çok gevezesin.»

Gevezeysem nedeni var. Ben eskiden beri yazar olmak isterim hep. Hattâ bir kitap bile yazdım. İçinde seks, korku, büyücülük, ruhlardan mektuplar, ya da başka bir sanat ögesi bulunmadığı için kimse basmak istemedi. Yazarlığım başarısız diye kafamdan taşacak gibi olan düşüncelerimi kendime saklayacak değilim ya. Dinleyen birini bulunca coşar taşarım böyle.

Ticaret adamları iyi para bırakırlar gazinolara. Normal insanlar gibi parayı «ekmek parası» olarak görmez onlar. İki delikli birer canavardırlar. Deliklerin büyüğünden yutarlar parayı çuval çuval, küçüğünden de geçtikleri yere dökerler biraz biraz. Girenin çok, çıkanın az olması yüzünden de şiştikçe şişerler. Biraz rahatlayabilmek için her şeyin durmadan pahalanmasını ve böylece daha çok harcayabilmeyi isterler. Ne yazık ki, her şey pahalandığından bunların kazançları her şeyden daha çok artar ve arayı bir türlü kapatamazlar. Bu yüzden dertlidir ticaret adamları ve bu yüzden gazinolara sık sık gelip dertlerini unutmak isterler.

Bizim işler iyiydi başlangıçta. Sonra televizyon çıktı, işler biraz karıştı. Neden derseniz, insanları evlerine kapatması bir yana, çıkar çıkmaz «şöhret» yavrulamaya başladı televizyon. Ekranda iki kez gerdandan kıranlar, televizyonu icat eden adamdan daha ünlü oldular. Sözgelimi ben bilmem televizyonu kimin bulduğunu ama, televizyondan zıplayıp çıkmış yüzlerce uyduruk ünlü bilirim. Uzatmayayım; ünlü kişi demek, iyi gazino malzemesi demek. Gazino malzemesi artınca, gazinoculuk heveslilerinin sayısı da arttı. Gazinoların sayısı, otomobil galerimin sayısıyla yarışır oldu. Her bir gazinonun payına düşen ticaret adamı sayısı da buna bağlı olarak azaldı.

«Bu iş böyle gidemez,» dedi bizim patron.

«Haklısın patron,» dedim.

«Ne yapsak ki Şükrü?»

Patron bana böyle akıl sordu mu kıvançlanırdım. Ama aslında bilirdim ki, bana değil kendine soruyor soruyu. Karşılık versem «Geveze!» diyecek...

Ağzımı açmadan beklerdim. Bilirdim ki karşılığını da kendi bulacak. Yine öyle oldu.

«Şey yapalım,» dedi. »Gazinoyu halka indirelim.»

«Ne yapıyorsun patron? Gazinoya yeter mi? Yetse bile korkar halk gazinodan. Kendisi değilse bile bir tanıdığı soyulmuştur bir yerlerde mutlaka.»

«Kolay,» dedi. «İş halkın ayağını alıştırabilmekte. Halkı Amerikan sigarasına bir alıştırdılar, şimdi herkes pahalı falan demeden Amerikan sigarası içiyor. Yalan mı?»

Değildi. Gerçi yalan olsaydı bile, patronun ağzından çıktığı için doğru kabul ederdim. Benim patronlara saygım vardır. Patronlar ve koltuk sahiplerine... Adamlar bilmeseler o mevkiye gelemezlerdi. Sözgelimi ben hiçbir zaman bir büyük yöneticinin sözlerinden kuşkulanmam. Söyledikleri yalan gibi göründüğünde bile yalan değildir. Mesele bu adamların görüş açılarını bilebilmektedir. Dokuz rakamına tersinden bakarsanız altı görünür. Dokuza altı diyen biri, yalan mı söylüyor demektir?.

Patron elime bir kâğıt verip matbaaya yolladı beni. Yüzlerce davetiye bastırttım.

«Gazinomuzun ücretsiz konuğu olarak sizi ve eşinizi unutulmaz bir gece geçirmeye çağırırız. Bu davetiye hafta sonu ve tatil günlerinde geçerli değildir.»

Sular idaresinden bir memura biraz para yedirip isim ve adres listeleri aldık ondan. Bastırdığımız davetiyeleri bu adreslere postaladık. Alan geldi hemen hemen. Ama patronun düşündüğü olmadı pek. Bedava olunca geliyorlardı da, kimsenin ayağının mayağının alıştığı yoktu. Bir yüzü ikinci bir kez göremiyorduk.

«Böyle olmaz,» dedi patron. «Bu işe bir çözüm bulalım.»

Bulduk da. Bedava davetiyeyle gelen müşterilerden para istemeye başladık. «Bedava olan eğlence. Yediğinizin içtiğinizin parasını elbet vereceksiniz. Burası Kızılay'ın aşocağı mı?»

Bu biraz işe yaradı ama, hırlaşmaların da arkası kesilmedi. Bunun üzerine yeni bir davetiye bastırdık. Bunları haftanın her günü geçerli kıldık ve içlerinden «ücretsiz» sözcüğünü çıkardık. Yine de davetiyeyi alanlar bedava olduğunu farzedip geliyorlardı. Yanıldıklarını gece yarısından sonra kolay unutulamayacak bir biçimde anlıyorlardı. Üstelik yalnız eşlerini değil, yakınlarını da getirebilecekleri davetiyede yazdığından, sülâlelerini toplayıp geliyorlardı. Yedikleri kazık da uygun boyda oluyordu. Bazıları parayı vermemekte direttikçe diretiyordu ama.

«Ne yapsak ki?» dedi patron. «İşi zorlaştırıyorlar.»

Bekledim.

«Şey yapalım,» dedi. «İşi zorlaştıranların çoluk çocuklarını rehine tutalım.»

İşler biraz daha düzeldi ama, yine tatsızdı.

«Şimdi ne yapalım?»

Artık patron gibi düşünmesin öğreniyordum. Çenemi tutamayıp atıldım:

«Davetiyeleri belirli bir gece için geçerli kılalım. Onlar eğlenirlerken, dah asonra burada soyacağınmızdan başka, gidip evlerini de soyalım. Nasıl olsa eşiktekini beşiktekini getiriyorlar. Evler bomboş olur, hiçbir güçlük çıkmaz.»

«Len kerata!» dedi patron. «Bunu ben bile akıl edemedim. Sen iyice kavradın bu işi. Yakında gazinomu elimden almaya kalkarsın. Çek arabanı!»

Bastı kıçıma tekmeyi. Zırnık üzülmedim doğrusunu isterseniz.

Elimde imza yeri açık bir kontratla stüdyo kapısında nöbet tutuyorum şimdi. Tele — Kutu'dan deli gömleği kazanan birini, ya da başka bir televizyon ünlüsünü yakalar yakalamaz bir gazino da ben açacağım canına yandığımın! Ulusumuzun kalkınma yarışında ne öteki gazinoculardan, ne de galericilerden geri kalmaya niyet...

— Ulan inekler! Kim verdi bu bacağı benim elime?

Sizin İçin...

İLGİNÇ SÖZLER

Aşağıda bazı kişilerin birer cümlelik sözlerini duyacaksınız.

Ferruh bey:

— İnsaf kelimesini sözlükten çıkaracaklar. Yani insaf diye birşey olmıyacak...

Süleyman bey

— Memlekette huzur var diyorlarsa vardır. Yok diyorlarsa yoktur.

Alp bey:

— Büyük çıkarlar idealine doğru...

Bülent bey:

— Bu aşamada yapılacak, şey, bir bardak soğuk su içmektir.

Turhan bey:

— Çekimserlik; iyimserliktir.

Osman bey:

— Geliniz bir olalım. Zevk'ü sefaya dalalım.

Necmettin bey:

— Elimde anahtarım. Koltuk uğruna her kapıyı açmaya varım...

Veysel KARASOY

İŞÇİYDİ

En ağır işleri yapıyordu
Taşı sıksa suyunu çıkarıyordu
O da üç beş nüfusa bakıyordu
Haksızlığa dayanamıyordu
İstediği gibi temiz olamıyordu
Hastahane, doktor, ilâç bulamıyordu
Aslında herşeyi o yapıyordu
Çok yaşıyamıyordu. Erken ölüyordu.

Kadir Esen — ANKARA

NE KADAR

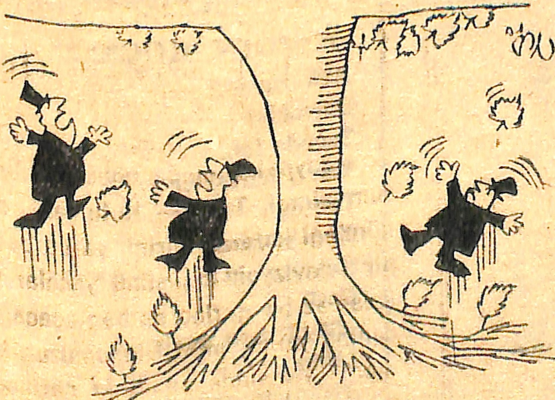
Adam hayatında ilk kez alışverişe çıkmıştı. Bir bakkala girdi. Karısının verdiği listeye bakarak bakkala limon bulunup bulunmadığını sordu:

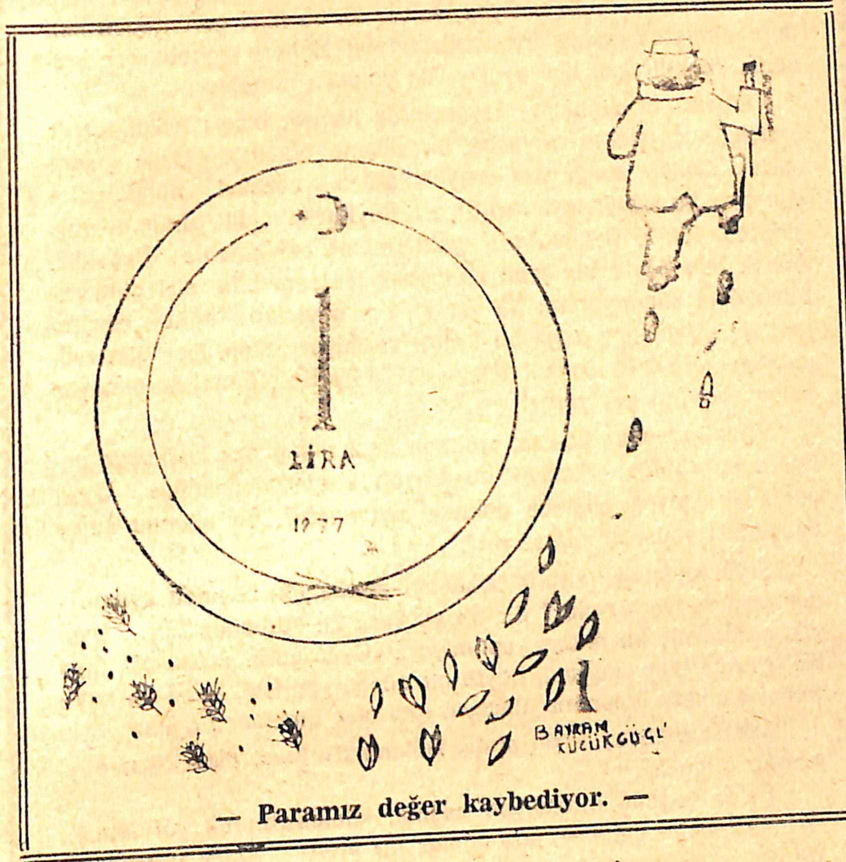
— Bulunur, dedi bakkal. Ne kadar olsun?.

Adam saf bir tavırla cevap verdi.

— İki metre tartıverin lütfen.

Yurdakul YAĞCI
Kütahya cad. No: 90 Kat: 2
ESKİŞEHİR

— Paramız değer kaybediyor. —

KEŞKE GETİRMESEYDİ

Kadıköy vapurundayım, okullar yeni dağılmış, çevrem cıvıl cıvıl çocukla dolu. Karşımda iki afacan maçlardan, okuldan şurdan burdan tatlı tatlı konuşuyorlar.

Bir ara esmer olanı sarışın olan arkadaşına sordu?

— Baban Japonya'dan döndü mü, nasılmış oralar enteresan mı?

— Dün döndü, çok beğenmiş, çok enteresanmış.

— Peki sana ne getirmiş?.

— Elektrikle çalışan kocaman bir uçak gemisi.

— Ne şanslısın be yaşadın.

Halbuki öbürsü hiçde sevinçli görünmüyordu, üzüntülü bir sesle keşke getirmeseydi dedi. Çünkü:

(Sen çocuksun bozarsın, bu oyuncak çok pahalı diyor, kendisi oynuyor beni oynatmıyor.)

Yılmaz KOCABALI

ANZAVUR AYAKLANMASI

Arkadaşımız İbrahim, tarih dersinden bütünlemeye kalmıştı. Bu dersi de verse okulu bitirip öğretmen olacaktı. Sınav günü de yaklaştığı için gece gündüz tarih'e çalışıyordu. Kısacası tarih'le yatıp tarih'le kalkıyordu.

Otelde aynı odada kalıyorduk. Geceleyin durmadan sayıklamıştı. Sabahleyin uyanınca sordum:

— Hayrola, gece sayıklayıp duruyordun?

— Hiç sorma, dedi gülerek. Anzavur ayaklandı, bastırmaya çalışıyorduk.

Şakacı arkadaşım böylece bana tarih»sel bir yanıt verdi.

Hüseyin DENİZ
Aziz Bakkaliyesi eliyle Ceplanpınar — URFA

TAT TUZ KALMADI YAŞAMADA

O aşamada yapılacak şey:
Falan filân...
Bu aşamada yapılacak şey:
Falan filân...
O aşamada..
Bu aşamada..
Derken,
Tat tuz komadınız yaşamada!

Veysey KARASOY

BİR DUDAK VER

Kadın, televizyon reklâmlarında duyduğu dudak çikletinden almak için dükkâna girdi. Orta yaşlı dükkâncıya:

— Bir dudak verirmisiniz, dedi.

Adam şaşkın şaşkın kadının suratına baktı, ne istiyorsunuz der gibi başını sağa sola salladı. Kadın aynı şeyi tekrar edince,

— Dudak yok ama... başka bir şey istersen var hanım, dedi.

Necmettin ÇAKIR
Gerze — SİNOP

ORTAKLIK

İhtiyar tuhafiyeci, dükkânı kapadıktan sonra bir kaç arkadaşı ile bir yerde oturmuş, öteden beriden konuşmuşlar, biraz içki içmişler, hayli geçirmişlerdi vakit... Evine gitmek üzere yola çıktı. Tam sokağın köşesini dönerken biri çıktı karşısına. Herifin elinde tabanca vardı ve niyeti kötüydü:

— Ulan moruk diye bağırdı, cebinde ne var ne yok sökül bakalım. Yoksa alırım canını!.

Birden ayıldı adam, ellerini kaldırdı:

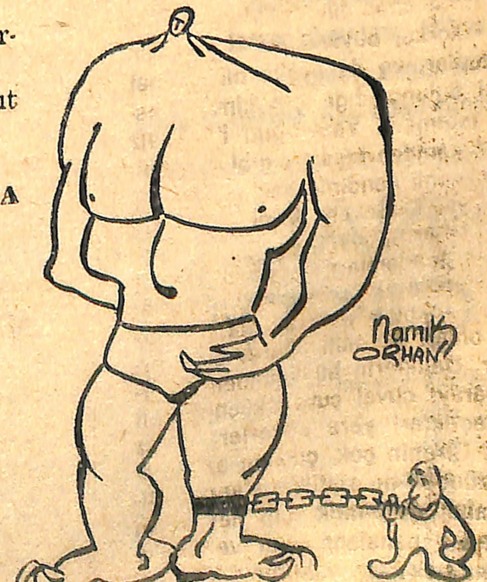
— Aman iki gözüm, dedi gel de bizim mağazaya tezgâhtar ol. Beraber çalışalım.

Hilmi KURAN — Firdevs ÜNLÜ
SABAHAT KOVALAK
Kiramettin mah. Basmacı
Sokak 61 — MUĞLA

GÜL

Gül gülüm gül
Benim yerime de gül
Güldüğü kadar
İnsanmış insan
Acılara dayan
Gülebildiğin kadar
Gül gülüm gül.

Veysey KARASOY

Yazısız

Ustalar!

Kimi,
Yumruk atmada usta!
Kimi,
Kafa atmada usta!
Kimi,
Üç kuruşuna garibanın,
Yatmada usta!
Kimi göz, kimi lâf,
Kimi, (bok) atmada usta!
Kimi,
Anasını dünyanın
Satmada usta!
Kimi, parsa'da usta!
Kimi, ormanı yakmada,
Tarla açmada usta!
Kimi borç alıp,
Kaçmada usta!
Kimi İsviçre'ye
Uçmada usta!
Kimi karikatür
Aşırmada usta!
Kimi kuduz it gibi,
Saldırıp ısırmada usta!
Kimi bir arsayı
On kişiye satmada usta!
Kimi sülük gibi
Koltuğa yapışmada usta!
Kimi devletin malını
Yağmada, kapışmada usta!
Kimi açlığa, alışmada usta
Kimi Meclisde dalaşmada usta
Kimi surat asmada usta!
Kimi tepeden bakmada,
Kendini kasmada usta!
Kimi, kazık atmada usta!
Kimi karşınızda durup,
Kendini aratmada usta!
Kimi çiğlik yapıp...
Pişmiş kelle gibi, sırıtmada usta!

NAL ÇIKTI!

Karpuz kestim
Al çıktı
İçi tatlı
Bal çıktı,
Nazar değmesin
Diye
Bir de koca,
Nal çıktı!

YA YÜRÜRSE...

Geçmişte infazlar meydanlarda yapılırdı. Nedeni ortada idi.. Halk, suçluyu darağacında sallanırken görsün de, ders alsın, ibret alsın diye.. Ne var ki, bu ilkel görüntüden kim ders almıştır? Sehpalarda sallanan bu kişileri seyredenler arasında kimbilir kaç kişi ayni yolun yolcusu olmuştur.

Elbette ki suçluları meydanlarda asmak, onları halka teşhir etmek, suç işleme oranında bir düşme olasılığı ortaya çıkaramazdı. Galiba sehpaların meydanlardan cezaevi bahçelerine alınması bu düşünceyi kanıtlıyor! Böylesine ciddi, dramatik bir girişten sonra, benden sizi güldürmemi beklemeniz doğaldır. Ancak ben böyle bir çaba harcamak istesem bile, sizi güldürebileceğimi sanmıyorum. Ne var ki, her şeyi lâfla, öğütle çözümlemeğe kalkmamız bana bu fırsatı vermiyor zaten. Her gün radyolarda, televizyonda bol bol öğüt dinliyoruz.. Fena da olmuyor galiba, bol bol gülüyoruz!

Eğer radyonuz açıksa, spikerin sesi kulağınıza kuşkusuz geliyordu.. «Şoför arkadaş! direksiyon başında uyuma!» Oysa şoför direksiyon başında çoktaan uyumuştur. Bu anonsu şoför uyumadan yapsalar olmaz mı?.

Şoför uyumuş.. «Şoför arkadaş! direksiyon başında uyuma!» demenin ne yararı olur? Bir de şu var.. En kötüsüde bu!... Uyuyan şoföre hiç bir anons yapılmıyor.. «Uyan şoför arkadaş!» diye bir uyarıda bulunan yok.. Böyle bir anons yapılsa.. Belki de muhtemel bir kaza önlenmiş olaacak. İşte size bir anons daha:

«Şoför arkadaş, içkili araba kullanma!» Bunu daha önce söyleseler olmaz!...

Şoför geçmiş direksiyon başına, kilometrelerce yol almış.. Gelmiş kervan geçmez, kuş uçmaz bir yere!... Şoför uyarılıyor.. «Şoför arkadaş, içkili araba kullanma!»

Vay be! Demek şoförün arabası içkili imiş.. Ne bilsin adam?. Bilse içkili arabaya binip yola çıkmaz.. Her halde ayık araba ile yola çıkmayı tercih eder!...

Şu anonsu, şoför yola çıkmadan önce yapasınız günaha mı girersiniz?.. Lâf, öğüt.. Hangi soruna çözüm getirmiştir? «Lafla peynir gemisi yürümez!» diye bir söz vardır.. Lâfla peynir gemisi yürümez de, karayollarında arabalar yürür mü?.. Elbette yürümez!

Fakat bizler, Nasrettin Hoca gibi durmadan göle maya çalıyoruz..

«Ya tutarsa!...»
«Ya yürürse!...»
Yürü BE!...

— Ulan Hüsnü, sen de az değilsin... basıp dur...

İLÂN-I AŞK!

Hıdır aşkını
Ederken ilân..
Soydular Hıdır'ı
Kaldı üryan!..
«Ben zaten
Soyunacaktım»
Dedi Hıdır!..
Lâkin aşkını,
İlân ettiği
Bayan:
«Üryan kişiye
Yüz vermem»
Ne cüzdanın var
Ne paran
Çık git buradan!

İTİRAZIM VAR!

Bir değil
Beş değil..
Tam on tane!
Doğurmuş
Bir anne!
Yalın ayak
Başı kabak
Çocuklar!.
Elbette
Böyle olacak..
Diyorsunuz
Ne yani,
Çocuklar pabuçlu
Şapkalı mı doğacak..
Böyle düşünürseniz
İtirazım olacak..
Eğer zenginse,
Mali olanakları
Genişçe ise...
Elbette böyle
olacak.
Çocuklar
Anasından
Pabuçlu, şapkalı
Doğacak.
Yoksa..
Yalın ayak
Başı kabak
Çıkacak!...

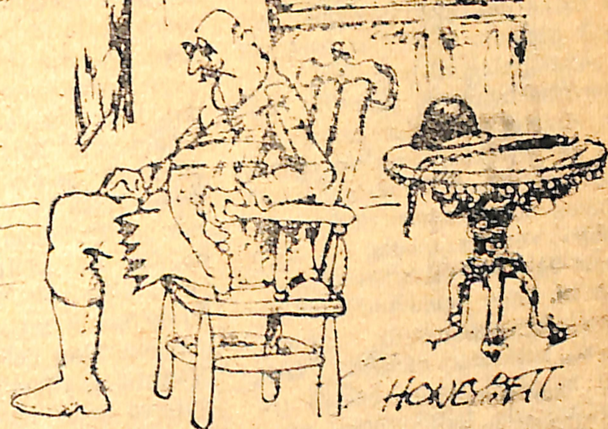

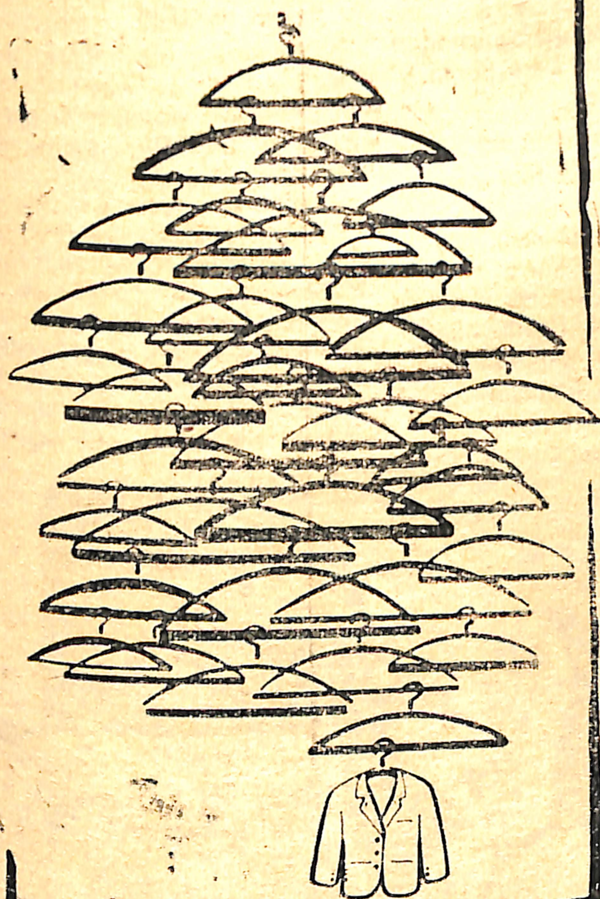
KIZGIN KOCA!

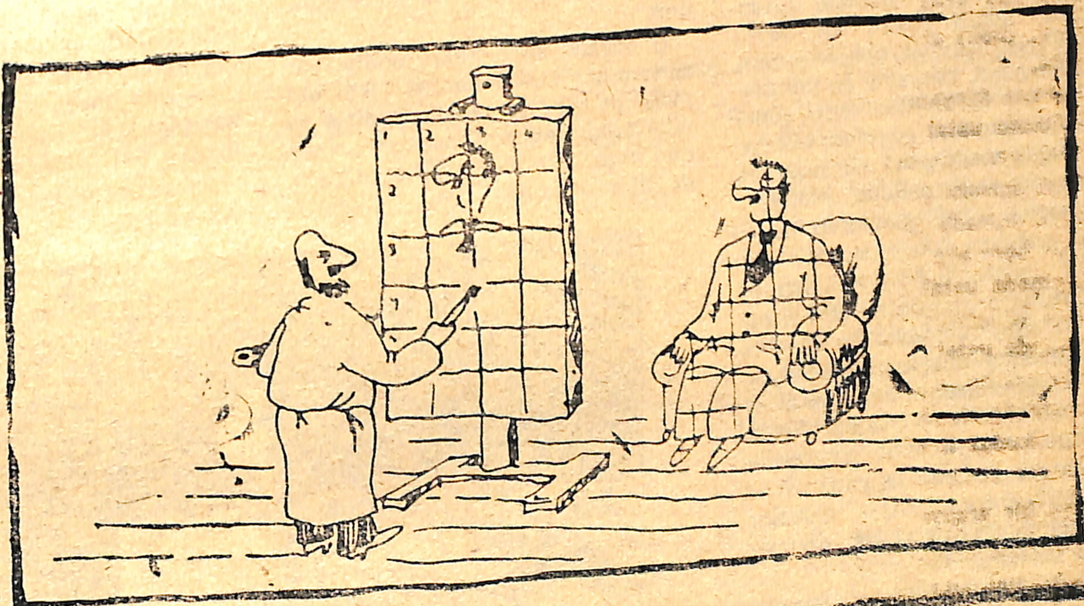
Aklı havada,
Büftekler
Tavada idi..
Yandı büftekler
Tavada!..
Kocası kızdı
Cevriye'nin..

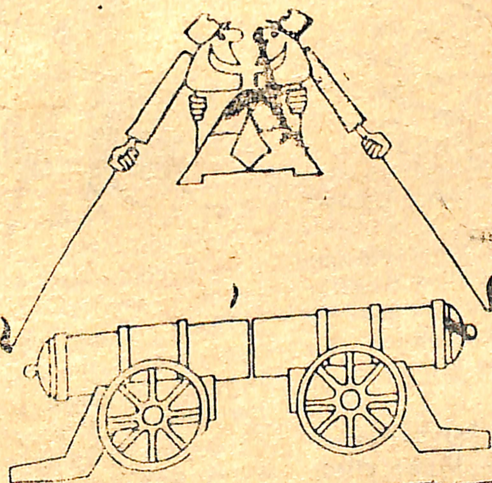
Karikatür Sergisi

Gazoz Kraliçesi!..

BİR kadın kaçırmağa karar vermiştim. Kadının adı Thana Norden'di. Gazoz kralı Norman Norden'in eşiydi. Yetmiş yaşında olan Norden zamanının çoğunu yapayalnız, Florida'daki muazzam köşkünde geçiriyordu ama, genç karısı Thana da, Gollins caddesindeki büyük otellerin barlarında hareketli yaşantısını sürdürüyordu.

Karisına tapıyordu Norman Norden. aGazetecilerle olan konuşmalarının hemen ekserisinde şu küçük cümle yer alırdı: «Karım benim için dünyanın bütün elmaslarından değerlidir». Vede bu cümle, onu işitir işitmez beynime saplanıverdi kaldı. Thana da zaten tapıldığını bilen bir yaratık gibi davranıyordu. Gururlu, şımarık, kuşkusuz, bencil... Orta boylu, iri gözlü, baygın bakışlı, güzel vücutluydu. İşittiklerime göre, özelliği, erkeklerin gönlünü tutuşturduktan sonra onlara sırt çevirmeti. Böyle kadınlar çoktur ama, Thana zengindi, başkaydı bu yönden. Onu bir kaç hafta izledikten sonra en büyük zevkinin geceleri tek başına plajda uzun uzun yürümek olduğunu öğrendim. Buda projelerime öylesine uygun geliyordu ki...

Eski arabama kurulmuş, onu kuşkulandırmadan izlerken, kırk yaşıma geldiğim halde, yaşantım süresi büyük şans denecek şeyle bir kez bile karşılaşmamış olduğumu düşünüyordum. Bu güne kadar hangi işe el attıysam kof çıkmıştı. Şimdiki düşünceme gelince, ya aklın alamıyacağı kadar budalaca bir iş, yada devlet kuşunun başıma konması olacaktı. Ama her ne olursa olsun, deneyecektim bir kere.

Thana'yı kaçırmağa karar vermiştim. O gece, sigaramdan son bir nefes daha çekerek eski arabamdan çıktım, ıssız plajda çıplak ayak dolaşan, Thana'yı izlemeğe başladım. Sırtında bir gece elbisesi vardı. Tembel iri dalgalar ağır ağır çıplak ayaklarını yalıyor, sonra geri çekiliyordu. Ay ışığı payetli elbisesini iri bir mücevver gibi parlatıyordu.

Thana'yı kaçırmak kolaydı ama onun gibi kıymetli bir yükü nerede saklıyacaktım? Bu sorunun cevabının sonra, kendiliğinden meydana çıkacağını düşünerek umursamazlıkla omuzlarımı silktim. Önemli olan Norden'den koparacağım paraydı. Fidye olarak ondan ne istemeliydim?...

Bu konuyu daha iyi düşünebilmek için Thana'yı münzevi gezintisine terkederek evime döndüm. Ertesi gün hava çok sıcaktı. Öğleden sonra, kafam aynı düşüncelerle dolu, yatağıma uzanarak, Norden'den istiyecek olduğum fidyeyi kesin bir şekilde hallettim: 250,000 dolar. Kafamda bu rakam, çoktanberi beklenen yağmur iri damlalar halinde camları döğerek yağmağa başlayınca, büyük bir rahatlamayla uyuyakaldım. O akşam, hava iyice kararmadan evvel, hafif bir yemek yedikten sonra, arabama atlıyarak Norden'in Miami'deki evine yöneldim. Orada, teraslı yan yana iki dairesi vardı. Ve sadece şehirden gelen önemli kimseleri iş göreceği zamanlar oraya davet ederdi. Yüzme havuzlarıda bulunan bu muhteşem daireler tertemiz tutulurdu boş olmalarına rağmen. Vilayet kütüphanesinde okuduğum magazinde bu muhteşem dairelerin senede ancak bir hafta kullanıldığı yazılıydı. Kapıcıyı şöyle bir ıskandil ettim, doğruydu, daireler boştu, çoktan beri kimse gelmiyordu... Kararımı verdim tabii. Bu daireler Martimer otelinin yirmi ikinci katına rastlıyordu. Martimer oteli bir zamanlar son derece lüks bir oteldi ama ekonomik şartlar onuda sarsmıştı. Bu nedenden özel daireler halinde kiraya veriliyor, bir kısmıda satılmıştı. Bu dairelerinde çoğu boştu. Araştırmalarımı biraz daha derinleştirdim. Dönüşte, keyifliydim. En küçük ayrıntılara kadar her şeyi tasarlamıştım. İki gece sonraki harekete bazırdım.

O akşam, saat onbire doğru, yarı sarhoş bir Thana bardan çıkıp otomobiline girince, kendi kendime zaman geldi dedim. Thana her zamandan biraz daha fazla sarhoş olmalıydı. Zira arabamla onu izlemekte güçlük çekiyordum. Spor arabasının direksiyonunda gür saçları rüzgârda uçuşurken kaza arayan bir peri denilebilirdi ona. Thana Norden bir şahsiyetti. Bir roman kahramanı gibiydi...

Sonunda, arabasını her zaman gittiği plajda durdurdu. Dışarı atladı. Zarif bir eğilişle ayakkaplarını çıkardı. Nemli kumlar üzerinde yürümeğe başladı. Nereye kadar gideceğini biliyordum. Direksiyonu sıkıyordu parmaklarım. Bekliyordum. Bana son derece uzun gelen bir süreden sonra döndü. Dalgalar her zamanki gibi çıplak ayakları üzerinde kırılıyordu. Arabamdan çıkarak dikkatle kapıyı kapattım. Ve adım adım ona yaklaştım. Sarhoşluğu ve dalgaların hafif sesi yüzünden ona yaklaştığımı duymamıştı. Omuzuna yavaşça dokundum. Sıçrıyarak bana doğru döndü.

Bakışları hayretle doluydu.

— Siz Thana Norden'siniz değil mi?

Derin düşüncelerinden ayırtılan biri gibi kaşlarını sıkıntıyla çatarak:

— Evet, diye cevap verdi. Ne istiyorsunuz?

— Benimle gelmenizi.

Ona dik dik, birazda korkutmak amacile gözlerinin içine bakıyordum. Ama korkunun izi bile yoktu onda. Sadece kızmıştı.

— Deli misiniz! dedi.

— Asıl size sormalı bu soruyu. Sizin gibi, ağırlığınca altın değeri taşıyan bir kadın, ıssız bir plajda, her gece böyle yalnız başına gezermi? Bu, insanı düpe düz hırsızlığa teşvik demektir.

Şimdi bana merakla bakıyordu.

— Yani, beni kaçıracağınızımı söylemek istiyorsunuz? diye sordu.

— Üstüne bastınız.

— Ciddi mi konuşuyorsunuz?

Cebimden 32'lik küçük tabancamı çıkararak başımı salladım. Thana kahkahalarla gülmeğe başladı. Gülme nöbeti biraz sakinleşince:

— Çok güzel, dedi. Demek şimdi kaçırılmış bir kadınım. Haydi, beni nereye götürecekseniz götürünüz.

Tabancamın ucuyla arabamı işaret ederek:

— Şimdilik şuraya yürüyelim, diye cevap verdim.

Thana korkmak şöyle dursunğ oyun oynayan bir çocuk sevinç ve heyecanı içindeydi. Uzun zamandan beri gidemediği bir aşk randevusuna koşan bir genç kıza da benziyordu aynı zamanda. Ayakkaplarını bıraktığı yerden alarak giydi. Tabancamın ucuyla direksiyona geçmesini işaret ettim. Arabaya geçip direksiyonu kavrayınca biraz ayıldığını görerek sevindim.

— Şehre, diye emrettim.

— Ama, diye direndi, makyaj çantam arabamda kaldı...

— Önemi yok. Nasılsa bu günlerde ona ihtiyacınız olmıyacak.

Gözleri karanlık yolda, araba hareket etti. Bir kaç saniye sonra:

— Fidyem ne kadar? diye sordu. Kocamdan kaç para istiyeceksiniz?

— Değerinizden çok fazla.

— Size metelik bile alamıyacağınızı söylemek çok isterdim ama, kocam beni kendisine geri götürmeniz için bir servet verecektir.

— Moralimi güçlendi... kürler... Şimdi susunuz ve yola dikkat ediniz.

— Budala değilim, diye tasasız bir sesle cevap verdi. Hemde güzel olduğum halde. Beni öldürecek olursanız işinize yaramam ki... Şu halde tabancanızın ucunu burnumun dibinden çekiniz. Tehditlerinizle boşuna vakit kaybediyorsunuz.

— Ölmeden önce başınıza başka şeylerde gelebileceğini düşünmüyor musunuz hiç? diye sinsi bir sesle sordum.

Bu sözlerim onu biraz etkiledi. Yüz hatları sertleşti.

— Anlıyorum, dedi. Fidyemi alır almaz sizin için bir şey ifade etmiyeceğim. Sonra yüzünüzü de görmüş bulunmuyorum. Sizi tanıyacağımı biliyorsunuz.

— Tabii. Ama beni bir daha asla göremiyeceksiniz. Sonra, tarif edeceğiniz kişiligimi kimse tanıyamıyacak. Öylesine değişeceğim ki...

Sözlerim gerçek. Bir zamanlar tiyatroda çalışmıştım. Başaramadığım diğer işler arasında oda vardı. Ama makyaj sanatını öğrenmiştim. Thana'nın karşısına açık sarı saçlarımı boyıyarak çıkmıştım. Onları simsiyah boyamış, alnıma perçemler halinde dökmüştüm. Yine, sarı bıyıklarımıda modaya uygun aşağı doğru uzatmıştım. Onlarıda siyaha boyamıştım. Her zamanki derbeder kıyafetimin aksine, son derece şıktım. Derli toplu giyinmiştim. Bütün bunlar beni öylesine değiştirmişti ki, yani Thana beni zaten olduğum gibi tanımıyordu. Mortimer'e gelince arabayı apartmanın arka tarafında durdum. Orada terkedilmiş tahta bir bina vardı. Önceleri otel tarafından çamaşırlık olarak kullanılan, halen bazı araçların bırakıldığı yer. Thana'yı tabancamın eşliğinde bu eve sokarak kapıyı sürgüledim. — Binayı daha önceden incelemiş, ve araştırmalarda bulunmuş olduğumdan kısa bir zaman için değerli yükümü oraya bırakabileceğimi biliyordum — Cep lambamın ışığıyla sağladığım bir köşede Thana'yı beraberimde olan iple sımsıkı bağladım. Ağzını yakı ile kapattım. Bütün bu işleri

onu karanlıkta yalnız bırakarak kapıyı çektim.

Arabamı Martimer'den bir saat uzakta bulunan bir garaja bıraktıktan sonra bir taksiyle geri döndüm. Taksiden tahta binaya yüz adım kala indim.

Thana bıraktığım gibi uslu uslu bir köşede duruyordu. Ellerini ayaklarını çözdükten sonra ağzındaki yakıyı çıkardım. Koluna girdim. Tabancam her zaman elimdeydi. Dışarı çıktık. Tahta binanın sağını izledik. Yanımda taşıdığım ipi Martimer otelinin ikinci kattaki, önceden çelri girmemize uygun olduğunu gördüğüm ve açık bıraktığım aydınlık pencerelerinden birine yanımdaki ipi fırlatarak sağlam bir düğüm yaptım.

— Bana bakınız, dedim Thana'ya. Şimdi beraber şu ipe tırmanarak yukarı çıkacağız. Çırpınacak, yada bağıracak olursanız ikimizde ölürüz.

— Korkmayınız, uslu duracağım.

Ağır ağır, bir manivela düzenine koyduğum iple yirmi dakikada yukarı çıktık. Bu yirmi dakika bana bir asır kadar uzun gelmişti. Ve her şeye rağmen Thana'dan çok daha fazla heyecanlıydım. İkinci kat koridorları ıssızdı. Üstümüze başımıza çeki düzen verdikten ve ipimi yeniden bir rulo halinde cebime koyduktan sonra asansöre yöneldik. 22 inci katta inip aydınlık penceresinden dama çıktık. Damdan Norden'in dairesine geçmemiz bir hayli dolambaçlıydı ama her şeyi önceden iyice hesapladığımdan kurulu bir saat gibi her hangi bir zorlukla karşılaşmadan bu lüks yuvaya kapağı attık. Bir süre, yumuşak tüylü halı üzerinde sessiz, dinlendik. Her yer karanlıktı. Kendimi topladıktan sonra ayağa kalkarak açık pencereyi kapattım. Perdeleri sımsıkı örttüm. Sonra elektriği açtım. Bu iş olmuştu. Tanrım! Ne kadar da güzel, şahane ve zevkle döşenmiş bir yerdi burası!..

Büyük bir zekâ eser olan giriş sistemine buraya girmemiş olsaydık, başka şekilde bu dairenin yüzünü görebilir miydim acaba?... Hiç kimse şüphelenmiyecekti burada oluşumuzdan. Norden bir sürü detektifle peşimize düşecek, her yeri arıyacaktı ama, kendi evlerinden birine bakmak aklına bile gelmiyecekti. Durumdaki komiklikle canlanıyordum gittikçe. Kendimi oldukça önemli bir kişi olarak görüyordum aynı zamanda. Thana ses çıkarmıyor, olduğu yerde rahat rahat oturuyordu.

«Kısır döngü»!...

— Buraya daha önce gelmişmiydiniz? diye sordum.

— Evet, bir kaç defa.

— Çok güzel bir yer, dedim hayranlıkla. İnsanın böyle gizli bir yeri olması bir hayli avantaj sağlar...

— Şimdi ne yapmağı düşünüyorsunuz?

— Sizi yeniden bağlıyacağım ve biraz uyumağa çalışacağız.

Onu yeniden sımsıkı bağladım, rahatsız şekilde olmakla beraber bir köşede yatmasını sağladım. Ben de geniş bir koltuğa uzandım.

Gün ağarırken ayaktaydım. Thana'nın parmağından alyansını aldım, servis merdiveninden bir kedi sessizliğiyle inerek apartmandan dışarı çıktım. Çevredeki en yakın telefon kabinlerinden birine girerek Norman Norden'in numarasını çevirdim. Kulağıma akseden ses Norman'ın sekreterinin sesiydi. İlkin telefonu Norman'a bağlamak istemedi ama bahis konusu Thana Norden deyince iki saniye sonra Norman hattın diğer ucundaydı. Yaşlı adamın sesi sıkıntı ve endişe doluydu. Thana'nın güvende olduğunu söylememe rağmen endişesi dağılmıyordu. 250.000 doları verdiği takdirde sevgili eşini sağ salim kendisine göndereceğimi söyledim. Sade bir sesle derhal «Kabul» cevabını verdi. Bu yaşlı adamın karısına karşı olan sevgisi gözlerimi yaşartıyordu. Ama öylesine zengindiki... Sonra, Thana'nın gerçekten benim yanımda olduğuna nasıl inanması gerektiğini sordu. Bir saat sonra güvenini sağlayacağım cevabını verdim. Telefonu kapattım. Thana'nın yüzüğünü bir zarfa koyarak Norden'in adresine, bir posta kutusuna attım.

Yolda bir mecmua aldıktan sonra Mortimer'e döndüm. Thana uyanmıştı ama çok rahatsız bir gece geçirdiğinden kızgındı. Ağzındaki yakıyı çıkarır çıkarmaz kötü sözlerle hakarete başladı bana.

— Sakin olunuz canım...

— Kocamla konuştunuz mu?

— Evet. Sizi çok merak ediyordu. 250.000 doları vermeği seve seve kabul etti.

— Bunu söylemiştim.

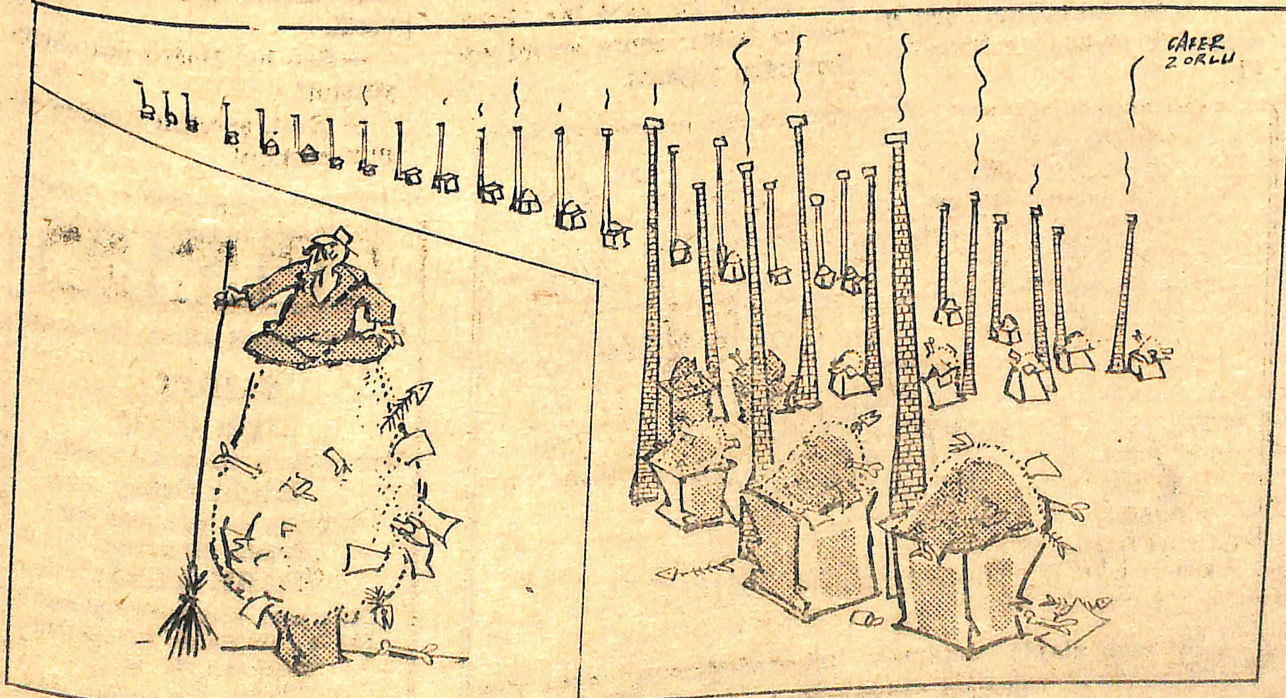
— Thana'nın kötü bakışlarına aldırmıyarak pencereye doğru yürüdüm. Thana'nın ağzından yakıyı çıkardığım zamanki kötü sözleri arasında kendisine tecavüz etmem tehlikesi de vardı. Bunda biraz haklıydıda sanırım. Çünkü böylesine lüks döşeli bir dairede, genç bir kadınla bir erkek, heyecanlı dakikalar geçirdikten sonra yapayalnız kalınca başka şeyler de düşünebilirlerdi. Ama ben bu çeşit düşüncelerle etkilenecek insan değildim. İş üzerendeydim, önemli bir iş, para işi... Yeniden Thana'ya döndüm ve ona yoldan gelirken aldığım mecmuayı verdim. — Ellerini açmıştım Thana'nın — Bir süre ona bakarak oyalandı. Sonra mutfakta buz dolabında bulduğum konservelerden birini açarak karnımızı doyurduk. Gün böylece geçmek üzreydi. Perdeleri aralıyarak yeniden pencereden baktım. Şehir uzak ve muhteşemdi. Ayaklar altındaydı. Otomobiller küçük karıncalar gibi görünüyorlardı.

Hava kararınca Thana'nın ellerini, ayaklarını yeniden bağladım, ağzını yakı ile kapattım ve ikinci telefon için dışarı çıktım.

Bu kez telefonu derhal Norden açtı. Mektupla gönderdiğim alyansı almıştı. Titriyen bir sesle:

— Bu işi derhal, kabil olduğu kadar çabuk bitirelim, dedi. Para hazır. Benden istediğiniz parAydı sanırım.

— Yarın akşam, parayı bir valize koyarak şoförünüze veriniz. Mavi mersedes arabayı kullansın şoförünüz. Saat tam 11 de, Güney 7 inci caddenin otorut kavşağında bir fener ışığı belirecektir. Şoförünüz hiç durmadan, çantayı atsın oraya ve yoluna devam etsin. Anlaşıldı mı?

(Devamı ve sonu gelecek sayıda)

Çeviren : Süheylâ AYKUT

MİLLETLER GÜLÜYOR

ÇİMRİ

İki İskoçyalı sokakta karşılaştılar. Biri:

— Üzgün gibisiniz, neyiniz var?

— Canım çok sıkılıyor, dedi diğeri.

— Neden?

— Tarağımın bir dişini kırdım...

— Ne çıkar bundan... Bir tarak dişi için bu kadar üzülünür mü?

— Evet ama, kırılan tarağın son dişiydi!..

— Yağmurdan.. Ve gözlerden uzak bir mağara biliyorum!...

ÖZÜR

Bir mösyö, telefonda bir kadın arkadaşı ile konuşuyordu. Konuştuğu kadın bir ara öksürdü. Mösyö:

— Beni bağışlayın, dedi hemen.

— Niye? diye kadın sordu.

— Sizinle konuşurken pipo içiyordum, pipomun dumanı sizi rahatsız etmiş olmalı!...

DOKTORDA

— Doktor, dedi babacan bir adam, piskiatr'a Kendi kendime konuşma illetine tutuldum.

— Önemli bir şey değil bu, diye doktor cevap verdi.

— Nasıl değil doktor, kendime söylediklerim hiçte eğlendirmiyor beni!

GÖMÜLME!

— Aziz dostum, yarın Duval'in gömülme törenine geliyor musunuz?

— Nasıl, Duval öldü mü?

— Hayır, düşünsenize, onu canlı olarak gömüyorlar!

ÇARPMIŞ

Bir hastahane odasının karşılıklı karyolalarında yatan iki hastadan biri:

— Ben, dedi, karşıdan gelen arabanın beni görmemesi yüzünden bu hale geldim. Ya siz?.

— Ben de karşıdan gelen arabanın beni görmesi yüzünden bu hale geldim.

— Görmesi yüzünden mi? Gördüğü halde neden çarptı?

— Yanımda, karşıdan gelenin karısı vardı!.

ACISIZ!

Diş doktoruna giden ve dişlerinden birini çektirecek olan korkak adam:

— Doktor, sizin için acısız diş çeker diyorlar, doğru mu? diye sordu.

— Her zaman değil, dedi doktor.

— Nasıl?

— Meselâ geçen hafta bir hastanın inatçı bir yirmi yaş dişini çekerken bilek kemiğimi incittim!.

EN İYİ MÜŞTERİ!

Bir hasta, doktorun bekleme odasını süsliyen çeşitli resimleri hayran hayran seyretti. Sonra, iki kafatası resmi önünde durarak:

— Diğer peyzajları anladım, ama bunlar nedir? diye sordu.

— Onlar, en iyi iki müşterim, cevabını verdi doktor!..

NASIL ANLAMIŞ?

Komiser bürosuna gelince, yeni bir şey olup olmadığını sordu. Bir ajan:

— Bir deli geldi, saat altıya doğru yine gelecek, dedi.

— Onun deli olduğunu nasıl anladınız?

— Onları derhal anlarım, hiç aldanmam komiserim. Düşünsenize, Karısı sekiz gün önce kaybolmuş, o da gelip bizden onu bulmamızı istiyor!

ELLER

Bir kadın, kocasına hafiften sitem ediyordu:

— Eskisi gibi okşayıcı hareketlerin yok...

— Ne gibi?

— Örneğin, ellerimi avuçlarının arasına alır, bir süre tutardın...

Erkek gülümsedi:

— Ama karıcığım, sen o zamanlar piyano çalmazdın ki!...

ÇIPLAK!

Baba, kızının çıplak resmini görünce öfkeyle:

— Sende hiç utanma yok mu, diye bağırdı. Soyunupta bir ressasama nasıl böyle poz verirsin!...

— Ona böyle poz vermedim, dedi kız sıkılgan bir ses le. Adamcağız beni bir kere soydu baktı, sonra resmi ezberinden yapmış.

— Bu sene plajda sıkılmanı istemediğimden, sana yün örmeği öğreteceğim!...

OTOBÜSTE

Bir mösyö, karısına:

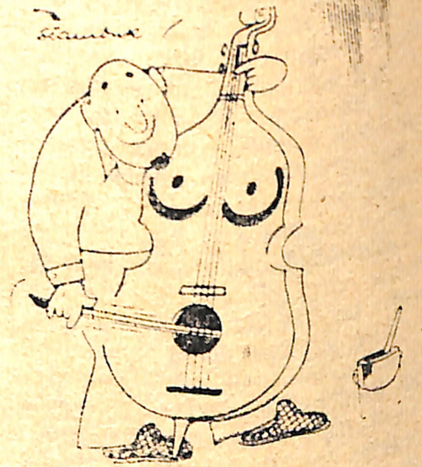
— Bu gün çok eğlendim, dedi evine döndüğünde. Son derece önemsiz fiatlarla, dalgın kimselerin otobüslerde unuttukları şemsiyelerden yarım düzine satın aldım.

— Garip bir fikir ve eğlence!

— Ama her zaman kullanılabilir, güzel şemsiyeler...

— Göster bakayım...

— Tuh... Hepsini otobüste unutmuşum!

Yazısız

ŞEREF!

İki mösyö yolda karşılaştılar. Biri:

— Jean! diye bağırdı. Nerelerdeydin... Uzun süreden beri beni aramadın...

— Altı aydan beri bir soygun yüzünden ceza evindeydim Martin, diye diğeri cevap verdi.

— Sen ha! Doğru mu söylüyorsun?

— Evet, şerefim üzerine yemin ederim!

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ: Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 250 kuruş.

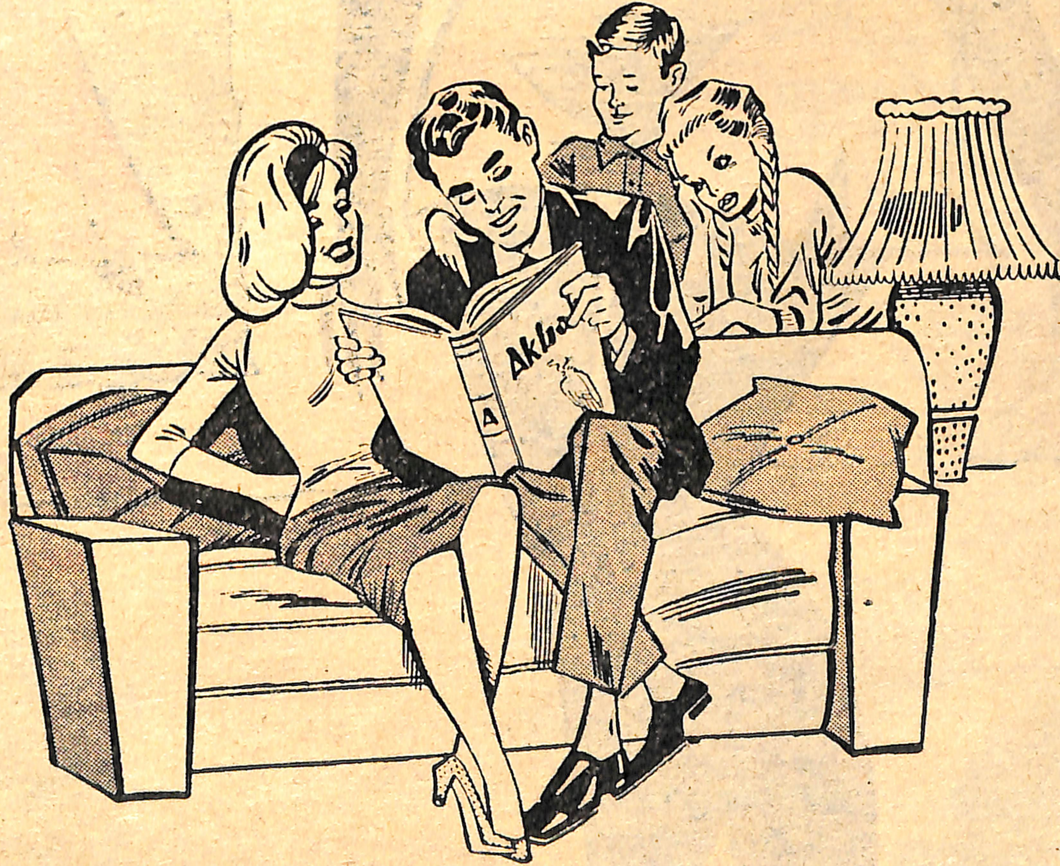
Dağıtım:

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

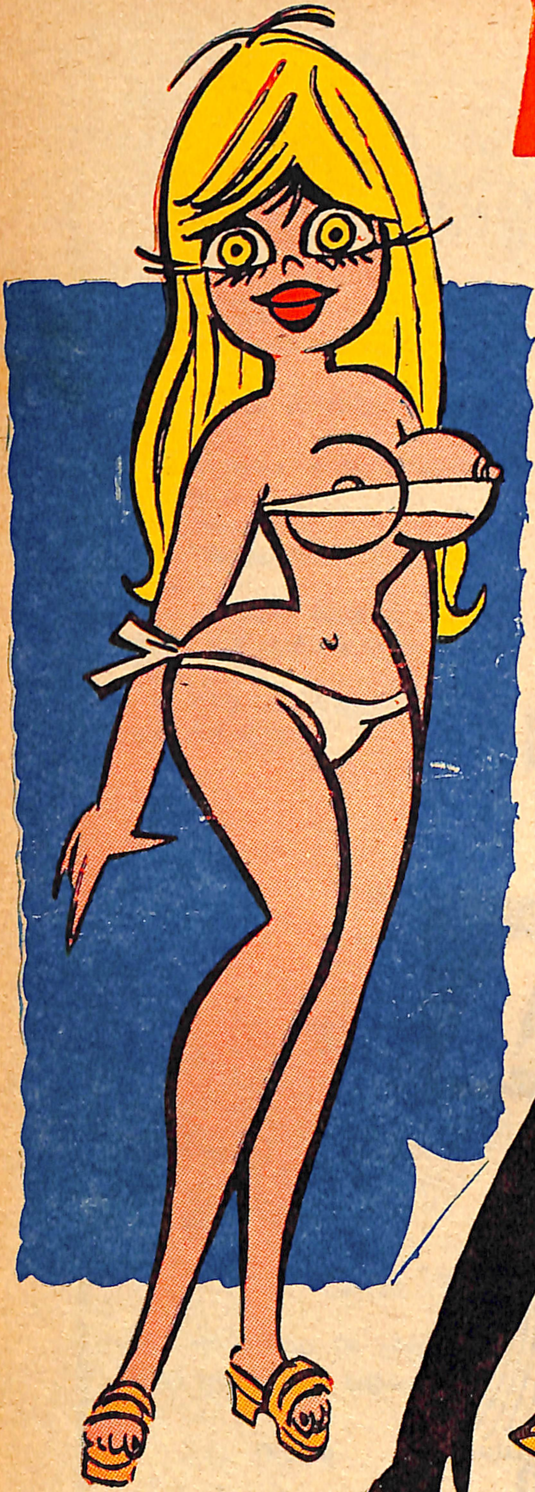
Akbaba

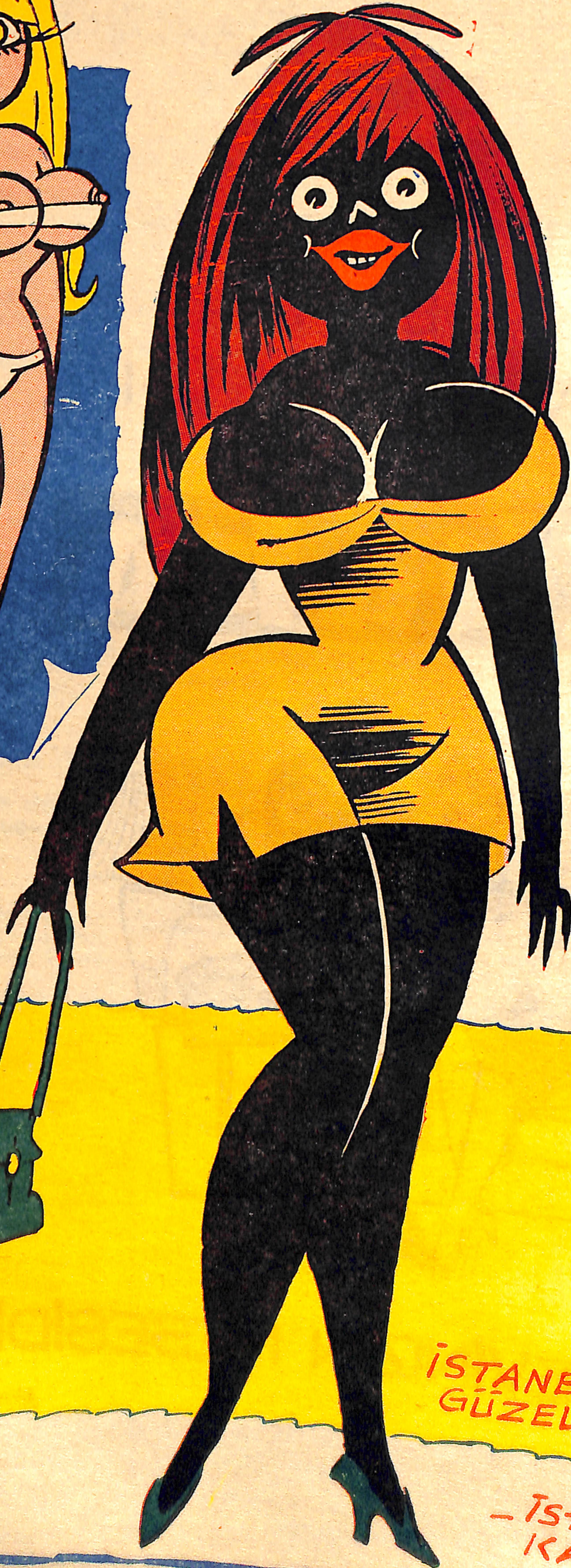

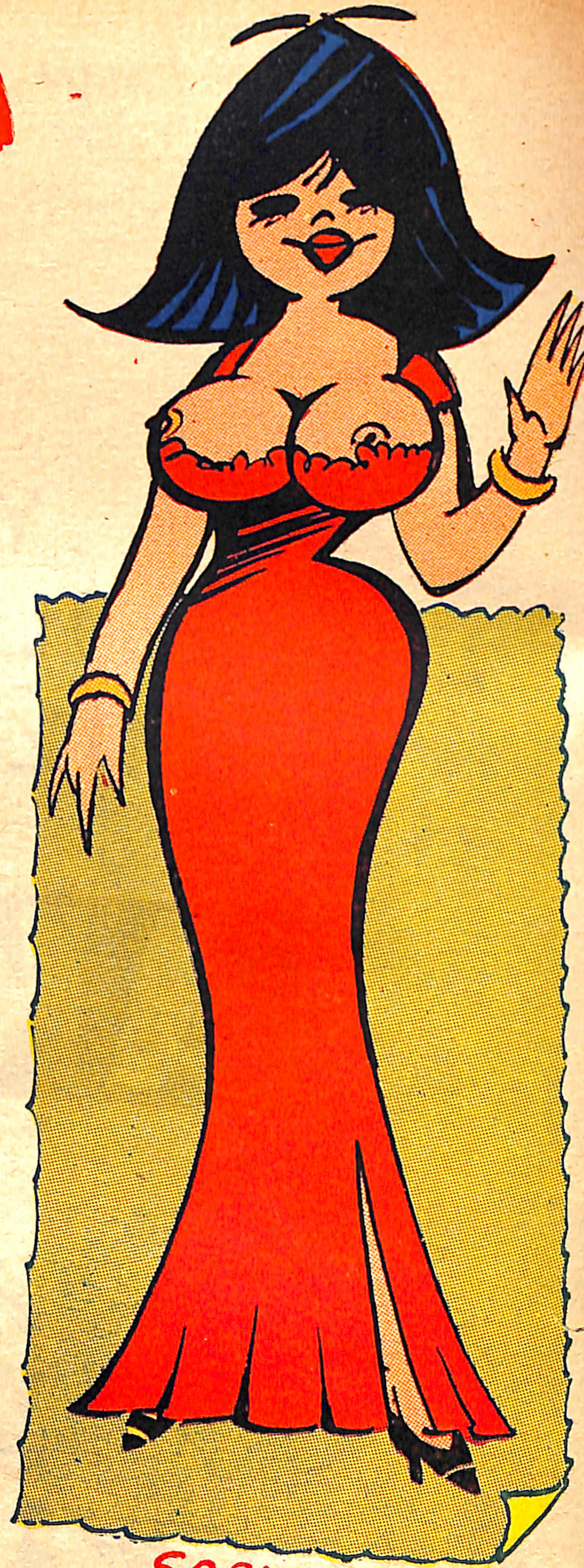
AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Ak—183

Akbaba

ZEKİ

-İSTANBUL SIK SIK KARANLIKTA KALIYOR-